BAYAN YANI

135

ISSN 2146-1384

AĞUSTOS 2023 / 08 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.

DİREN BABANNE ARKANDA YIM!..

AYNEN IMH!

DEĞİL!

Mehmet Ali & Akşamsefası

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● Sosyal medyayı kaybettik. **Twitter**'ı **Elon Musk** aldı. **Facebook** kendi içinde kapalı devre işleyen bir tür kara deliğe dönüştü. Son model bilgisayar alıp onunla iskambil falı açan amcalar, teyzeler, bir de anlaşılan facebook'a giriyor o bilgisayarlardan. **Youtube** deseniz influencer olmak isteyen bir yığın niteliksiz insanın çöplüğüne dönüşürken, gerçekten bir şeylerin tartışıldığı videolar bir bir sansürleniyor. Pek çok cesur içerik üreticisi **Rumble**'a kaçmış. Zaten özgür medya diye bir mecranın gerçekten bize bırakılabileceğine inanmak son derece naifti ya, inanmış bulunduk bir kere.

● TWITTER-X

Sosyal medya ile gelecek devrimler bir ihtimaldi ve sibernetik düzlemde çok güzeldi.

Bir yandan da insanların Elon Musk'ın twitter'da değişiklikler yapmasını tuhaf karşılamalarını tuhaf karşılıyorum. **Yok artık daha neler** falan diyorlar. Yahu siz twitter'ı devrimci değerlerle yanıp tutuşan kızıl komünistler kurdu falan mı zannediyordunuz? Nihayetinde Twitter bir şirket. Özel bir şirket. Alındı satıldı oldu bitti. Artık da "X" oldu. Ex oldu hatta. Hoşçakalsın.

Zaten sosyal medya pırıl pırıl ve zehir gibi gençler uyuşturulsun, manipüle edilsin ve öfkelerini boşaltsınlar diye kurulmuş biliyorsunuz. Bir tür projeymiş.

Zaten dünyayı da 11 aile yönetiyor. Bundan sonra sonuna kadar komplo teorisi, sonuna kadar kolpa! Hadi bakalım! Aklımın geri kalanını da gündem tartışmalarında yitirecek değilim.

Seçimden beri gündem mündem takip etmiyorum zaten. Değiştiremeyeceğim şeylerle mücadele etmeyi bıraktım. Bükemediğim eli öpemedim öpmesine belki ama en azından artık bükmeye çalışmaktan da vaz geçtim. Arz ederim.

● PİRO

Piro'ya ne oldu merak etmiyor değilim yalnız. Kemal Kılıçdaroğlu'nu demiyorum. Piro'yu diyorum. Seçimlerden önce milyonları peşinden sürükleyen, o cesaretli ve kararlı adamı diyorum. **Marvel** karakteri gibi çıktı geldi bir yerlerden, sonra bir tür panzehir verdiler sanki, **Örümcek Adam**'ın **Peter Parker**'a indirgenmesi

gibi, Piro da Kemal Kılıçdaroğlu'na dönüştü ve karakter içinde sıkıştı kaldı sanki. Yazık oldu.

● PETER PARKER

Muhalefetin kendi içinde güzelce delirmesini izlemek bana hala tam randımanlı bir zevk veremediğine göre, bu ülkeden tamamen umudumu kesmiş değilim demek ki. Kahretsin!

Umut çok tehlikeli bir şey arkadaşlar. İnsanı içerden içerden çürütüyor.

Herkes asgari ücreti konuşuyor da freelance yani serbest çalışanları konuşan yok. Arkadaşlar serbest çalışmak demek enflasyon karşısında gün gün değer kaybeden ve çocuk harçlığı bile sayılmayacak paralara koca koca işler yapmak demektir. Siz zam istemeye, size iş verenler de veremem demeye bıkar, ama bir şekilde her şey aynen devam eder. Çünkü faturalar her ay gelmektedir.

Zam... Birbirimizi kandırmayalım, bu ülkede enflasyon hep vardı, her şeye de her zaman zam gelirdi. Ama böyle tufan şeklinde değil elbette. Hiçbir şeyi iki kere üst üste aynı fiyattan alamaz olduk. İki sene önceki fiyatlar bile şuan kulağa çok iyi geliyor. Oysa ki iki sene önce de feci şikayet ediyorduk zamlardan. İnsan korkması hiçbir şeye benzemez denir ama asıl insan alışması hiçbir şeye benzemiyormuş. Allah alıştırmasın!

Tekel bayisine yapılan saldırı çok korkunç. Ülke yavaş yavaş bizim ülkemiz olmaktan çıkarken canımızın kıymeti de her geçen gün değer kaybediyor. Diyebilirim ki artık bu ülkede bir canın değeri, editör arkadaşa vuruş başına teklif edilen 0,0023 kuruştan bile daha değersizdir.

Ertesi gün hapı 400 küsür lira olmuş. Bi paket prezervatif 200-300 liradan başlıyor. Vatandaş seks de yapamayacak. Hele de üreme amaçlı olmayan seksi yapmaya baya yürek istiyor. Katolik engizisyonuna döndü ortalık. Merhaba 12. Yüzyıl.

Akbelen Ormanı'nı savunan o güzelim insanlar... Yaşlısı genci hepsi bir birinden yeşil. Taptaze birer fidan gibiler. Tomalar ve sopalarla eğilmeye çalışıldılar. Bir fotoğraf gördüm sonra. Orman yok olmasın diye direnen halkın üstüne salınan kolluk kuvvetleri, Akbelen Ormanı'nda bir ağacın gölgesine oturmuş dinleniyorlar. İnsanın gözyaşı bile pınarında donar kalır. Öyle bir absürtlük ki insan taş kesilir.

● AKBELEN

Akbelen'de kömür için ağaç kesen Limak'ın, Doğal Hayatı Koruma Derneği mütevelli heyet başkanı çıkan patronu **Ebru Özdemir**, iklim değişikliğine karşı Davos'ta konuşmalar yapmış, İngilizce makaleler de yazmış. Yani işte Barbie ne kadar feministse bu kadın da o kadar çevrecidir. Ya da vice versa.

Bir insan hem orman yakıp hem de çevreci diye anılmak istiyorsa bu zenginliğin verdiği cesaretten kaynaklanıyordur.

Cahil cesareti değildir o, zengin cesaretidir zengin.

Aile Bakanı Göktaş, "süresiz nafaka kabul edilir bir durum değil" demiş. Süresiz nafaka dediğiniz şey Sayın Bakan, bu ülkede yoksul ve işsiz kadınların kendilerine şiddet uygulayan eşlerinden boşanabilmeleri için devletin verdiği bir teminattır. Çaresiz ve kendini güçsüz hisseden kadınlara devletin "korkma, ben yanındayım, bunca yıl sana kötü davranan bu adamdan kendi ayakların üstünde durana kadar sana vermesi gereken parayı alacağım" demesidir. Bunu biliyorsunuz bilmesine de, kırılgan erkekliği koruyan işler yapmak işinize geliyor.

● BAKAN

Görevimiz Tehlike filminin çekimleri için seçilen **Kapalıçarşı**'daki mekanın sahibi görüntüleri sosyal medyaya sızdırınca filmin yönetmeni İstanbul çekimlerini iptal etmiş. Ya valla kimse kusura bakmasın ama iyi olmuş. En son **James Bond** mu ne çekmişlerdi Kapalıçarşı'da, tarihi kiremitleri kırıp özür bile dilemeden çekip gitmişlerdi. CHP kadın kolları gibi

konuşacağım ama bize layık görülen bu Ortadoğululuğu bir türlü hazmedemiyorum.

● GÖREVİMİZ

Geçen televizyonu açtım, ki hiç açmam aslında, kanalları gezerken bi kanalda bi yemek programı gördüm. Yabancı bir kanal. Ortadoğu yemeklerine dair bir program, Ortadoğu haritası diye bir şey de koymuşlar ve içinde Türkiye de var. Türkiye'den de yemekler göstereceklermiş. Öylesine sıradan bi yemek programı işte. İçime bir şey oturdu başladım ağlamaya.

Ortadoğu diye bir yer yoktur. Sahiden de yoktur. Asya vardır, Avrupa vardır, Afrika vardır. Orta Asya, Doğu Avrupa, Kuzey Afrika vardır. "Ortadoğu", bir tür projedir. Eskiden de biz hep Doğulu muyuz Batılı mıyız diye tartışırdık. Ama Avrupalı mıyız yoksa Asyalı mıyız diye yürürdü bu tartışma. Ortadoğu'ya da Ortadoğu demezdik. Eskiden onun adı Arap Yarımadası idi.

Orman yangınları, kudurtucu sıcaklar, sıcaklar ardından gelen dolu dalgaları, Antartika'da

sıcaklık dalgası, eriyen buzullar, gıda krizi, göç dalgaları vs vs... İklim krizi her koldan saldırıyor. Mevsimlerin de politika gibi tadı kaçtı. Hiçbir şeyin eski tadı yok. Elimizde bir tek biriktirdiğimiz anılar var. Ve o anılarda yaşayan bir uzak gezegen. Hoçakalın.

Akbelen Ormanını kestirmek istemeyen ve nöbet tutan köylülere sabah 5.30'da Toma ile baskın yapıldı!..

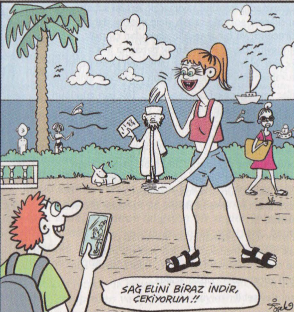
Diyanetten turistlere İslamı tanıtma genelgesi.. Turistik mekanlara İslamı tanıtıcı kitap ve broşürlerin dağıtımını yapmak için stantlar kurulması, temsil gücü yüksek personelin bu stantlarda nöbetleşe görevlendirilmesi gibi maddeler var...

BAYAN YANI

AKTÜEL

Diyanetten turistlere İslamı tanıtma genelgesi.. Turistik mekanlara İslamı tanıtıcı kitap ve broşürlerin dağıtımını yapmak için stantlar kurulması, temsil gücü yüksek personelin bu stantlarda nöbetleşe görevlendirilmesi gibi maddeler var...

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kız çocukların eğitiminin önündeki tek engel zihniyettir...

MÜMKÜN MÜ BİZİ KISKANMAMALARI.

Katina Karanikola

Komşumuz Yunanistan'ı diyorum. Bizi kıskanmalarını yadırgamıyorum aramızda dağlar kadar fark var. Yıllardır adalarında tatil yaparım, gider gelirim hiçbir gelişme, büyüme yok. Yerlerinde sayıyorlar. Binlerce adaları var birine de bir çivi çaksalar, yapılaşmaya gitseler bir ikisini bari değiştirip kasabaya çevirseler. Yok kardeşim yok. Aynı daracık yollar, aynı kaldırımlar aynı balıkçı barınakları...Bakın bizim adaya her geçen gün büyüyoruz,

yükseliyoruz kasabalılığı geçtik il olma yolundayız, elbette kıskanacaklar. Bir hafta ayrılsam şuracıktan döndüğümde tanıyamıyorum, mantar gibi biten binaların arasında kayboluyorum. Bunlar da tık yok. Hadi gelişmeyi geçtik onu beceremiyorlar adaların çoğu turizmden geçiniyor, çok komikler, turist kazıklamayı da bilmiyorlar. Turisti kazıklayacaksın ki sezonluk masrafın çıksın. Birlikte tatil yaptığım arkadaşımla denizden çıkmışız, açlıktan önümüzü göremiyoruz denize sıfır tavernaya oturuyoruz iki makarna, iki bira, bir salata sipariş veriyoruz siparişi alan garson "bir makarna size yeter" diyor. Deli eder adamı bunlar. "Yahu sen nerden biliyorsun bizim açlık durumumuzu iki porsiyon getir" dediysem de adam bir porsiyonda ısrarlı. Doymasak bir tane daha getirirmiş. Adeta satmak istemiyor gibiler ve her yerde aynısını yapıyorlar. Neyse adam haklı çıktı kocaman çukur tabakta tepeleme gelen tek makarna bizi fazlasıyla doyurdu üstüne bir de dondurma ikram ettiler. Yine başka bir gün, on kişi, et lokantasına gittik "onu da getir bunu da getir derken" siparişi alan garson "bunlar size yeter" deyip gitti...Ne acaipler. Nerde bizim garsonlar? Bunu ister misiniz şunu da tavsiye ederiz bu da spesiyalitemiz diye tependen ayrılmıyorlar. Para öyle kazanılır yeter denir mi müşteriye hele de turist olunca...Belli ki işletmeler "beceri eğitimi" almıyor. Sakız adasında organize olmuş bazı sahillerde şemsiyeler bedava kantinden herhangi bir şey alarak oturabiliyorsunuz paralı olanlar ise şemsiye ve koltuk başı iki buçuk evro yanına buz dolu kovanın içine bir şişe de su bedava. Garsonlar oradaki insanlara bir şeyler satmaya bakmıyorlar ellerinde kül tablası sigara içenleri gözlüyorlar. Yahu sahildesin izmariti çakıl taşlarının arasına sıkıştırsan ne olur sanki? Yok efendim sahilleri mavi bayraklıymış tertemiz olacakmış. Ne olacak bizim kayalıklarımızda kırmızı bayraklı, ha! Yine bir gün sahildeyim kantinden kahve istedim. Garson bir gün önce açtıklarını henüz tam organize olamadık gibi bir şeyler söyledi. Cezve var makine yok mu dedi veya tam tersini pek anlayamadımsa da ısrarla kahve istedim. Az sonra kahveyi getirdi uzatırken "ben olsam bunu içmem" dedi. Ağzım açık kaldı. İçmem dedi ya! "Sus patron duymasın seni hemen kovar" dedim. "Patron benim" deyip gitti. Adam olmaz bunlar kıyamete kadar bizi kıskanacaklar.. Neyse ben bunların hallerine bazen şaşırarak bazen gülerek kırk gün dolu dolu tatilimi yaptım iki gün önce kendi adama geri döndüm. Ohooo! Neler neler ben yokken bir gelişmeler bir gelişmeler... Adada dağ tepe binalarla doldu, TDK Türkiyeli kelimesini sözlükten çıkarmış. Ben şimdi ne oluyorum? Bu saatten sonra kimlik arayışına gireceğim zaaar....

EL ALEM

Gökçen Erdoğan

Dünyanın binbir türlü hali var ama biz öldükten sonra evimizin ne kadar temiz olduğunu konuşmalarının sahiden kıymeti var mı anne? Yaşarken arkamızdan demediğini bırakmamış bu insanlarla yeterince oturmadık mı aynı sofraya? Pidelerine limon, pilavlarına karabiber, ayranlarına da buz isteyecekler biz gidince. Kaygısız yaşayamadık, bırak bari kaygısız ölelim anne.

Kocasının kumar oynadığını öğrendiğinin senesi dolmadan dayak attığını da öğrenmişti. Erkeklerin dünyasında mahcubiyetin özür yerine öfkeye dönüştüğünü de aynı zamanda. Dayağını yemişti. Bir süre, bundan memnun kadınlar gibi oturmuştu üstelik yerinde. Sabah içinden beddua etmiş, öğlen iş yerinden avans çekmiş, akşam tükenen sevgisiyle sevişmişti epey vakit. Neyse ki gizlice korunmuştu da. Uzun uzadıysa rol yapmış, instagramında mutlu fotoğraflar paylaşmış, eş dost düğününde karşılıklı göbek atmıştı. Olmayınca olmamıştı sonra. Tadı tuzu kaçmıştı. Kasada açık çıktıkça maaşından, kocasında açık çıktıkça anasından gitmişti. Kalbi sıkışıyordu anasının. Ne o adamla bırakası vardı kızını, ne de akrabalarının diline düşme pahasına baba evine çağırası. Boşanan genç kadınlar için neler konuşulduğunu na bu kulaklarıyla duymuştu kaç kez ve pişmandı şimdi bir kez bile onları susturmadığına. Ama olacağın önünde duramamıştı daha fazla. Sofraya bir tabak daha eklemişti sonunda. Bir kendisi, bir bekar oğlu, bir dul kızı; bakalım sığacaklar mıydı aynı çatı altına...

Erkek kardeşi severdi onu, en çok onunla didişse de. Ama bir kızı bekarken sevmek kavgalı, evliyken sevmek saygılı, dulken sevmek kaygılıydı. Sabahları işe gitmek için hazırlandığında odasının kapısından başını uzatıp baştan aşağı süzen ve hep bir parça süslü bulan erkek bakışları, bu evde de vardı. Demek ki hep birileri karar verecekti ne kadarının yeterli olduğuna. Bir sabah itiraz edip kendini savunacak, ertesi sabah yorulup rujunu silecek, sonraki sabah gidip eteğini daha uzunuyla değiştirecekti. Ve bir iğne bile alamadan çıkmak zorunda kaldığı evini, dayağını unutmak pahasına ara ara özleyecekti. Hayatında ilk kez tamamen kendine ait bir alan kurabilmenin kursağında kalan sevincine ağlayacaktı.

Yıllar mı geçecekti böyle acaba... Tek izin gününün yarısında evi beyhude kırklayacak ve akşam üstü eski bir arkadaşla kahve içmeyi hak edecekti kaş kaldıranı olmadan. Kendisini çok sevse de akrabalarının sözünün üstüne koyamayan anasına aralıklarla gönül koyacak ama onu da içine atacaktı. Çünkü bir yandan hep sevecekti onu. Aynı yolun yolcusu olduğunu, babasının ölümünün ardından yaşananları hatırlayacaktı tam unutacakken; bir kendine bir ona ağlayacaktı.

El alem için yaşamanın bir yarışması olsa da katılsak diye geçirecekti içinden yıllarca. Hiç değilse bir kez olsun kazanacaktı. Sonra böyle için için, gün göremeden yaşlanacaktı....

Sahi değişebilir miyiz?

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu
Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Bir Erkeklik Kitabı

"Ataerkilliğin erkeklere dayattığı baskıcı maskeden arınmış, detokslanmış bir erkeklik modeli erkekleri feminist müttefiklere dönüştürmeyi hedeflemiyor. Bu, onların kendi ataerkil baskılarının farkına varmalarını ve nihayetinde olmak istedikleri adama dönüşmelerini sağlayacak." - Sara Martin Alegre *

Oyuncu-yönetmen, evli ve çocuklu çok da yakışıklı bir yazarı var bu erkeklik kitabının. Üç milyondan fazla insan onu Instagram'da takip ediyor ve paylaşımlarına yapılan yorumlar övgüler, kalp emojileri ile dolu. Yazdığı kitabı görmeden önce Justin Baldoni'nin kim olduğunu bilmiyordum. Sonra hem Ted konuşmasını dinledim, hem de biraz araştırdım. Beş sezon boyunca devam eden *Jane the Virgin'de oynamış.* Baldoni'nin kendi deyimiyle bir misyonu var; yaşamını, kariyerini tanımlayan erkekliğin zararlı/zehirli mitlerini yıkmak.

Baldoni'nin bu yıl çıkan kitabının orijinal adı *Man Enough: Undefining My Masculinity* – Yeterince Erkek: Maskülenliğimi Belirsizleştirme. Türkçe çevirisi de Okuyan Us Yayınları'ndan çıktı. Kitabın adının Türkçeye çevirisi biraz karmaşık olmuş - **''Erkeklik''le Zehirlenmiş Erkek: Toksik Masküliniteden Arınma Klavuzu.-** Olsun, önemli olan kitapta söylenenler. Baldoni diyor ki; ***"gerçekten mutlu olmak için erkeklerin geleneksel erkekliğin kısıtlayıcı kavramlarını yeniden tanımlamaları gerekiyor. Yeterince erkek olmaya çalışmaktan bıktım."*** Ve erkekliğin zararlı mitleri hakkında dile getirilmeyen gerçekleri kendi çocukluk, ergenlik ve genç yetişkinlik deneyimleri ile anlatıyor. Böyleçe, erkeklerin daha mutlu ve kendilerine karşı daha dürüst olmaları için "erkekliğin'' anlamına dair geleneksel kavramları nasıl yeniden çerçevelendirebileceklerine de rehberlik ediyor.

Baldoni kitabı yazmasına neden olan duygularını dürtüstçe açıklıyor; ***"bence kitabı yazma yolculuğum, erkekleri sınırlayıcı kalıplara koyan bir kültürde doğduğumda başladı. Çok genç olduğumu ve bu erkeklerden biri olmayı istemediğimi, asla yeterliymişim gibi hissetmediğimi hatırlıyorum. O duygu beni hiç terk etmedi. Milyonlarca erkek de böyle. Ancak bunun hakkında hiç konuşulmuyor. Yirmili yaşlarımda, yetişkinliğe girerken, pek çok farklı durumda ve ilişkide ne kadar gerçek dışı davrandığımı fark ettim. Nasıl bir insan olmam gerektiğini anlamak için çabalıyorum. Ne tür bir adam, hangi durumda en iyisi olur? Uzun zamandır bunu nasıl yapacağımı öğrenirken bunun hakkında konuşuyorum da. Bu kitabı bir uzman olarak yazmadım; bu yolculukla eş zamanlı olarak öğrenen biri olarak yazdım. Kendime iyi gelen bir şeyler yazarsam ve erkekleri benimle bu yolculuğa davet edersem, belki onlar için de iyi olabilir ve hikayelerinin bir kısmını benim hikayemde görebilirler diye düşündüm..."***

Baldoni kitabında erkekliğin en zararlı mitlerinden biri, ***"her şeye sahip olan ve başka kimseye ihtiyaç duymayan adam olma zorunluluğudur*** " diyor. ***''Oysa biz erkeklerin yardım istemeyi ya da savunmasızlığı deneyimlemesi bir güvenlik açığı değildir. Ancak içinde büyüdüğümüz ve yaşadığımız kültür, ataerkillik ve bunun tasarlanma şekli nedeniyle, savunmasızlık aşağılayıcıdır erkekler için. Benim önerim, erkeklerin kişilerarası bağlantılarındaki ve ilişkilerindeki kırılganlığa spor yapmaya baktıkları gibi bakmalarıdır. Bedenlerimiz için yaptığımız tüm disiplinli çalışmayı kalplerimiz, duygusal sağlığımız ve akıl sağlığımız için yapmaya istekli olmalıyız."***

Kırılganlığın kadına özgü olduğu bir gezegende bunu savunmak bir erkek için zordur bence, cesaret gerektirir. Ancak aynı zamanda medeni bir kültüre de ihtiyaç vardır. Şimdi düşünsenize Türkiye'de kaç erkek ben kırılganlığımı anlamaya ve önemsemeye karar verdim diyebilir ki?.. Erkekler belli ki, kendi yarattıkları ve sürdürmek için ölümüne uğraştıkları bu sistemden muzdaripler. Çünkü erkeği en çok yine erkeklik eziyor. Hepimizin özgürlüğü biribirimize bağlı oysa, bunu da söylemeden geçmek istemem. Bu sitem, ataerkil yaşam, bozuk ve herkes acı çekiyor.

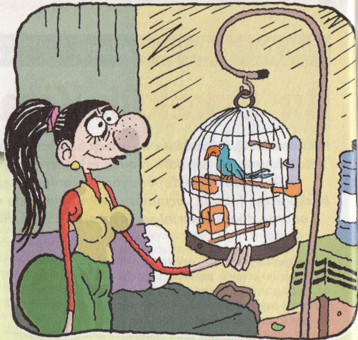
Baldoni; ***''kitabımı okuyan bir erkeğe bu kitabın bir davet olduğunu söylemek isterim. Bu bir kınama değil. Erkeklere yönelik bir saldırı değil. Çünkü erkek olmayı seviyorum. Erkek olmanın harika yönleri olduğuna inanıyorum. Bence erkekler olarak hayatlarımıza, kendimize ve mutsuzluğumuza yol açan ya da sevdiğimiz insanların hayatlarında acıya neden olan şeylere bakmalı ve geri bildirim almaya, uyum sağlamaya ve dinlemeye istekli olmalıyız. Bu kitabı yazdım, çünkü hayatımda bunu benim için modelleyecek biri yoktu. Yani bu gerçekten benim hikayemden bir davet, umarım sizin hikayeniz için kim olduğunuzu anlamanıza yol gösterebilir"*** diyor. Bence çok iyi niyetli ve gelişmiş bir insanın çabasının ürünü Baldoni'nin yazdıkları. Erkeklere bir davet diyor kitabı için ancak, eminim ülkemizde bu kitabı en çok kadınlar okuyacaklar. Zira toplumumuzda zararlı erkekliğin sorgulanması gibi bir farkındalık ve kaygı yok. Tersine hem yasal olarak hem de pratik yaşamın her alanında giderek artan zararlı erkekliği yaygınlaştırma çabası var...

**Alegre, M. S., Santaularia, I. M., (2023) . Detoxing Masculinity in Anglophone Literature and Culture: In Search of Good Men. (Anglofon Kültürü ve Edebiyatında Erkekliğin Detoksu: İyi Adamların Peşinde), Palgrave Macmillan Cham, Spain.*

Mehmet Ali & Akşamsefası

SIDIKA

DELİ NİNNİSİ

- Millet klimaları sür'atle devreye alınmalı bence. Bu millet bahçesi, top kek, takla muhabbeti ilk çıktığında Ati Bey espri olsun deye yazmıştı ve fakat gerçek oldu. Avrupa'da aşırı sıcaklar nedeniyle meydanlarda halkın sığınabileceği ücretsiz klima odaları açılmış. Ki, bu bir nevi "Millet kliması" sayılır... Gerçi gezegenin komple cılkı çıktı. Eee, tüket tüket nereye kadar? Bi de zaten bir sürü neo manyak, daha dünyanın bir küre olduğuna bile inanmıyo ki, küresel ısınmaya filan inansın. Herif internetten doğru, dünya düz, aşılar yalan, salgınlar komplo, bilim yalan diye üfürüyo, yetmiş iki milletten haşlak kafalı milyon tane taraftar topluyo.

- Kız sus, çekmiyo kafam... Asfalta yapışmış sakız gibiyim zaten; bi de sen vır vır edince üstüme ütü bandırılıyomuş gibi oluyo...

- Hüyff... Tamam sustuk... Çok sıcak ama... Şu vantilatör de olmasa evden alev çıkıcak resmen... Jet motoruna kaçan martılar gibi az sonra vantilatöre kaptırıcam kendimi...

- İsabet olur, dilin kopar belki...

- Biçi biçi biçi... cırr... Biçi biçi biçi...

- Naapıyosun kız? Sus dedik ya, nerde manyak sesi var, alayını çıkarır artık inadından... Çekil o kafesin önünden, biçi biçi etme...

- Kanaryaya makara çektiricem... Sıcaktan yavıştı iyice kuş... Acık canlansın... Dinamik dinamik ötsün...

- Buyur bakalım... "Bakkal boş kalınca bunalıp, dükkan terazisinde daşaklarını tartarmış" seninki de o hesap... Ne lazım şimdi kuş makarası, işin yok mu senin?

- Hihohahağ! Ne yapıyomuş bakkal ne yapıyomuş... Hihihoho... Ne laflar var kız sende anne... İhihi... Karı koca ömür insanlarsınız valla... Geçende babam da abime, git kimseye güvenme kendi işini becer gibisinden, "kasaptan medet umacağıma, zi..kimi koparır külbastı yaparım" dediydi... Hohoho...

- Höhör... Höhör... Boğulacak karı gülmekten, doğru bi laf olsa aklında kalmazdı... Beynin fikrin oralarda zaten...

- Yok kız, tamamen sosyolojik mânada gülüyorum... Aziz Amca'nın dediği aptallık bence şimdilerde hepten geldi üstümüze... Eskiden daha azmış sanki, bu lafları gediğine koyanlar, eni konu akıllı kimseler... Ama bi düşünsene, ben yıllar sonra çocuğuma bööle bi laf yumurtlayamıycam... Nasihat veren özlü söz olarak şu sıralarda bi tek "Duyar kasma, sıkıntı yok"u kaydediyor beynim.

- Salak, bakkal kasap mı kaldı üstüne laf sööliycen... Sizin jenerasyon hiper market, zincir tükkan lafı diycek... Karfur'a gidinceye kadan, A101... Öhö...Stajyer kasiyer poşetlerini balya balya... Eöööö... Neyse işte... Sen benden daha akıllı sayılırsın, bul bişiiler.

- Acemi yaşam koçuynan iş bilmez estetikçi insanı dötünden eder... Yani, ehil insanlara iş yaptırmazsan kalçandaki silikon patlayıverir manasında... Şu ana kadar ortalama bi ev kızı ve tüketici zihniyetiyle medyadan edindiğim kültürel birikime dayanarak en fazla bööle bi laf edebiliyorum... Ya da, ne biliim... Eööö... Zevzek yutubırın... Yok bu olmadı... Deli mastırşefin doğradığı soğan ağlatmaz... İnfluencerin azgını, instaya koyar baldırını...

- Sus, sen gene kanaryayı felan öttür, kabiliyetsiz aptal...

- En fazla bu kadar oluyo işte... Bin yılın türkülerinin içi boşaldı şimdi... Salak sözlere haplanmış görüntüler, kliplerde, hesapta insanı anlatıyor, tırışkadan, kötülüğe kafiyeli diss atıyor, yersen isyankâr, robot kırması teneke seslerle yaşamı sorguluyor. Yunus Emre'nin Mevlana'nın torunları hayatı, dostlukla barışı, aşkı, "bööle bi şey" sanıyor... Tamam, "Düne dair ne varsa, söylenip bitti cancağızım, artık yeni şeyler söylemek lazım". Nasıl sööliycez ama? "Noktasında, sıkıntı yok, aynen, bi tık" demeden konuşamazken, düşünemezken... Okumuyorken, çalışmıyorken...

> **"Öğrenmem lazım ama... Çocuğum salak şarkılarla, parti cazgırları ve oto alarmları arasında büyümesin, yoksa iyiden"**

- Aa, manyağa bak durduk yere çöktü... Bıdı bıdı konuşup kendi kendine kederlendi. Nolyo kız, deli mi dürttü sıcak mı çarptı? Bana bak,bozma moralini Sıdıka. Acık aptal olcan iyidir iyidir... Ööle görünce, bulaşmazlar insana... Somurtma kırarım kafanı... Kız, kime diyorum cadaloz! Demin hakkıdı hikkidi kikirdiyodun, ölü balık gibi bakma oyarım o gözünü.

- Bak gülcem ama bi şartım var... Bana ninni sööliyceksin.

- Ayıya bak! Sırtına vurup gazını da çıkarıyim mi? Koca kız olmuş, git şurdan...

- Öğrenmem lazım ama... Çocuğum salak şarkılarla, parti cazgırları ve oto alarmları arasında büyümesin, yoksa iyiden aptal olucak... Hadi ama, lütfen...

- Dandini dandini danaatmış/ Allah neleer yaratmış/ Çenesi çukur yavrumun/ Kaşları keman yaratmııış/ Gözleri kudret halkası/ Burnu Kâbe hurması/ Ağzı şeker hokkası/ Yanakları misket elması/ Uyku getir yavruma babası/ Ninni çocuğuma ninniii... Eee... Eeee... Eeee... Bak uyudu manyak... Kız Sıdıka... Hüşt... Ciddi uyudu... Yavrum kalk... Tövbe tövbe... Hepten deli bu kız...

atilla atalay

Tatil

Feyhan Güver

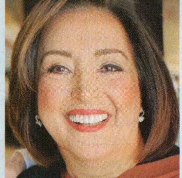

Mehmet Ali & Akşamsefası

GÜLÜ DESTE EYLERİM

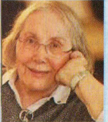
Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Gülü deste eylemek eylemlerin en güzelidir…

İşte o gül demeti içinde olan Afife Jale, Adalet Ağaoğlu, Tomris Uyar, Leylâ Erbil, Didem Madak, edebiyat ve sanat dünyamızın iz bırakan gülleridir.

Kul Nesimi'nin dörtlüğüne sığınmak ve bu kadınlarımızı yazmak istiyorum:

"Gülden terazi tutarlar
Gülü gül ile tartarlar
Gül alırlar gül satarlar
Çarşı pazar güldür gül"

Kadın yazar olmak dünyanın her köşesinde zordur.

Bugün edebiyatımızın usta yazarları olan erkek kalemler, edebiyat ve sanat konuşunca hep erkek yazarları, şairleri, ozanları, sanatçıları örnek gösterirler. Edebiyat dünyasında iz bırakan, akımlara öncülük eden, Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterilen kadınlar konuşulmaz, örnek gösterilmez. Erkek egemen bakış ve zihniyet, kadını anlatmak, sanat yolculuğunu izlemek, değerbilirlik göstermekten uzaktır. Oysa ülkemizin kadın yazarları edebiyatta ve dünya dillerinde ölümsüz yapıtlar bırakmıştır.

Gül destesindeki kadın yazar ve şairlerimizin ortak özellikleri sanat ve edebiyat ağırlıklı olsa da Afife Jale, Leylâ Erbil ve Adalet Ağaoğlu toplumsal olaylara da duyarlılık göstererek mesleki örgütlerde ve siyasi partilerde zaman zaman yer almış, aday olmuşlardır. Kadın kalemler kendi yaşam yolculuklarında verdikleri mücadele sonunda ölümsüz yapıtlara imza atarak bu dünyadan göçmüşlerdir.

Afife Jale, Adalet Ağaoğlu, Leylâ Erbil, Tomris Uyar ve Didem Madak sadece yazmakla var olmamış, şairlerin dizelerini, yazarların romanlarını, öykülerini, denemelerini süsleyen ana kahramanlar olmuşlardır.

Tiyatro dünyasının mücadele gülü Afife Jale!

Bakın İlhan Selçuk "Kadın ve Sendika" kitabının sunusunda Afife Jale'yi nasıl selamlıyor:

"Tiyatromuzda ilk kadın oyuncu kim?

Afife Jale!

Sendikacılığın da Afife Jale'leri elbette olacak, halk salonu dolduracak, perde açılacak… Açıldı bile...

Ancak sahnedeki oyun değil, yaşamın ta kendisidir; en acı gerçekliğiyle..."

Afife Jale, çağdaş demokrasinin henüz tüm kurum ve kurallarıyla yerleşmediği bir yönetim döneminde bedeller ödeyerek tiyatro sahnesinde yer almayı başarıyor. O dönemde sahneye her çıkışı bir olay oluyor ve her seslenişi çağdışı bir baskıyla karşılanıyor. Sahnede özgür olmak bir yana her defasında sahneden tartaklanarak indirilip götürülüyor ve tutuklanıyor.

Afife Jale'nin mücadelesi bugün tiyatrolarımızda kadınların sahnede özgürce oynamalarının yolunu açıyor. Sahneye çıktığı yıllarda feminist dünya görüşünün tiyatro dünyamızdaki sesi oluyor. Afife Jale, günümüzdeki kadın tiyatro oyuncularına ışık tutan öncü kadınımız olarak iz bırakan kırmızı gülümüzdür.

Roman tekniğini yaratan Adalet Ağaoğlu

"Oturmuş tahtı mekâna
Tahtı revanı güldür gül"

Romanın tahtına oturan yazar Adalet Ağaoğlu diyor ki:

"Yürek başkaldırır, hayat sınar ve asla bağışlamaz."

Radyo ve sahne oyunları, roman, öykü, anı ve deneme türü eserlere imza atan Adalet Ağaoğlu'nu Ankara'da yaşadığı yıllardan tanıyorum. O yıllarda yazarlar Zafer Çarşısı'ndaki kitapçılarda toplanır, edebiyat sohbetleri yaparlardı. Biz gençler de ilgiyle dinleyip izler, bir gün biz de yazar olur muyuz düşü kurardık…

BirGün gazetesindeki köşe yazımda, "Ankaralı yazarların, şairlerin heykelleri yapılsa, yaşarken isimleri parklara, kültür evlerine, bulvarlara, caddelere verilse…" diye yazmıştım. Adalet Ağaoğlu, bu yazımı okuduktan sonra arayıp," Biliyorsunuz, ben uzun yıllar Ankara'da yaşadım" dedi. "Bu öneriniz beni çok duygulandırdı

Ağaoğlu, tiyatro, öykü ve roman türlerinde birçok ödül aldı. Onu da yapıtlarıyla sonsuza değin yaşayanlar arasına uğurladık. "Ölmeye Yatmak", "Bir Düğün Gecesi" ve "Fikrimin İnce Gülü" romanlarını çok severek okudum.

Edebiyatta ikinci akımın solmayan gülü Tomris Uyar!

"Yeni yazarlarda bir yaşama ve yazma telaşı gördüğümü söyleyebilirim.

Şiir bu telaşı kaldırabilir de öykünün kaldırabileceğini sanmıyorum.

Beni yazmaya iten yazarlar başta hangileriyse bugün de aynı. Arada ufak değişikliklere rastlarsam çok seviniyorum. Öykü idmanı için Çehov okuyorum hâlâ, yazma keyfini kazanmak için Truman Capote'yi, Katherine Mansfield'i; Türk edebiyatıyla bağımı diri tutmak için Halit Ziya'yı, Ahmet Hamdi Tanpınar'ı, Reşat Nuri'yi, Sait Faik ile Sabahattin Ali'yi saymam zaten gerekmiyor, değil mi?"

Edebiyatın en güçlü akımı olarak bilinen İkinci Yeni'nin etkin kalemlerinden biri ve öncüsüdür Tomris Uyar. Kendine özgü anlatımı, cesur ve özgür ruhuyla edebiyatımıza damgasını vurmuş bir isimdir.

"Biz kadınlar cesur adamları severiz... Akışına bırakıp kenarda bekleyenleri değil. Gidişatı değiştiren, yön veren, bahaneler altında ezilmek yerine çözüm üreten adamları..."

Kalemi kadar edebiyat dünyasındaki aşkları, dostlukları da büyük şansı oluyor. Tomris Uyar'ın Turgut Uyar, Edip Cansever ve Cemal Süreya ile dostlukları, dönemin sanatçı ve entelektüel kadınlarına verilen önemi de gözler önüne seriyor.

Edip Cansever'le Tomris Uyar'ın baş başa oturdukları bir rakı masasında Cansever onun için peçeteye, "Tomris rakıyı çok severdi, bense onu… " diye yazmıştır.

Tomris Uyar'ların yazdığı dönemlerde edebiyat dünyasında üretene saygının olduğunu ve kadına bakışta kıskançlık ve korkunun hiç mi hiç yansımadığını görmenin mutluluğuyla gül destelerken goncalar gül açıyor.

"Şu öten garip bülbülün
Derdi figanı güldür gül"

Gül alanın aslı güldür, o da Didem Madak'tır!

"Saydım, insanın doksan dokuz tane yalnızlığı vardı. Ben istemenin Allahını bilirim bayım" diyen şairdir Didem Madak.

Kaç kez şiirleri arasında kaybolsam da, kaç mevsim geçirdiğimi unutsam da, kaç kez o esintilere kapılsam, savrulsam da onun gönül meclisimdeki yerini herkesten korudum.

"Dünyanın bütün sabahları için iki bilet al maviş anne
Aman umutsuz bir yer olmasın!"

Didem Madak, Türk şiirinin kalıplarından sıyrılıp özgürlüğünü, özerkliğini, özgünlüğünü duyuran şairdir. Gönül meclisimdeki yeri Gülten Akın'la yan yanadır.

Şiirimin gönül dostu Didem Madak, bu kadar erken gitmeseydin bugün bambaşka bir şiirden söz ediyor olurduk.

"Sen gülerdin oysa gülüverirdin.
Bir bakardım, eğilmiş su içiyor.
Gamzelerinden kuşlar…"

Leylâ Erbil'in edebiyat ve toplumsal yolculuğunu Kul Nesimi'nin dörtlüğü ne de güzel anlatır:

„Gülden değirmeni döner
Onun ile gül döverler
Akar arkı döner çarkı
Bendi pınarı güldür gül"

Edebiyatımızın 1950 kuşağı yazarlarından olan Leylâ Erbil, bir kalem ustasıdır. "Yaşar yazar, yazar yaşar" misali edebiyatın tüm dallarında varlık gösterir. Eserlerinin her biri birer başyapıttır.

Yapıtlarında orta sınıf ahlakını, bireyleşmeyi, bireyin iç dünyasındaki psikanalitik derinliği ve kadın-erkek ilişkilerini ele almıştır. Edebiyatta sözdizimi kurallarını değiştirmiştir. "Leyla işaretleri" dediği kendine özgü bir noktalama işaret sistemiyle yeni deneysel bir sözcük haznesi kullanmıştır. Edebiyatın yanı sıra siyasi yaşamda aktif yer almıştır. Türkiye Yazarlar Sendikası kurucu üyesi olmuştur. 2002'de 'Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterilmiştir.

Derdini taşlara fısıldayan halkın diyarı Diyarbakır doğumlu Ahmed Arif'in şiirleri, Leylâ Erbil'e yazdığı ölümsüz aşk mektupları kayalara, taşlara nakış nakış işlenseydi diye bir an hayıflanıyorum…

Bakın Ahmed Arif, Leylâ'sına neler yazmış:

"Böyle ne kırık ne de anlaşılmamış gitmek istemiyorum. Dostluğumuz ki korkunçtu. Ve yaşanmaya değer. Bugünkü feci haline rağmen, birbirimizi tanıma hususunda pahasız bir değerdir. (…) Ha, sürgüne gitmeden – bugünler– bir mektubunu alırsam, sevinmem diyemem elbet! Bu da laf mı, uçarım belki! Ama yazmasan ne diyeyim… Sevgide 'vermek' vardır Leylâ. Vermek. Ve bunu anlamak…"

Leylâ Erbil'in aşk sözleri:

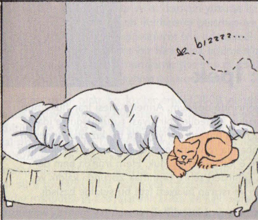
"Aşk var dostum, aşk var ve her şeyi iyi ediyor aşk, dünyayı güzelleştiriyor. İnsan ruhu ancak aşkla şahikasına kavuşuyor."

Günümüz edebiyat kalıplarını kıranlar da, edebiyat kalıpları içinde, belli düşünceler ekseninde var olmuş eserler meydana getirenler de kadın yazarlar ve şairlerdir. En güzeli de erkek kalemleri okudukları, beğendiklerini, onlardan esinlendiklerini gönül zenginliğiyle hem söylüyor hem yazıyorlar.

Sanat ve edebiyat dünyamızın zenginliği, övüncü, bizleri gönendireni Afife Jale, Tomris Uyar, Adalet Ağaoğlu, Didem Madak ve Leylâ Erbil toprakta bir gül destesi olun. Yapıtlarınız yolumuza ışık tutmayı sürdürsün…

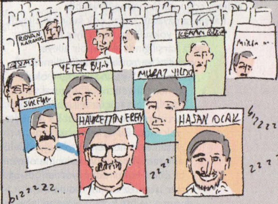
GÜNAY BAZAK

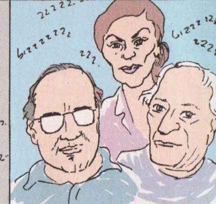
BİR UMUT KAYBEDİLMİŞTİR!.. İNSANİYET NAMINA...

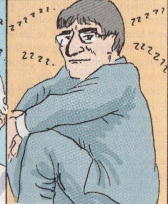

Mehmet Ali & Akşamsefası

KARANLIĞIN ZİRVESİNDEN SERBEST BİR DÜŞÜŞ

Shira Badakshi Röportajı: İpek

Noktasız, Tercüman, Biber Reçeli ve Kavun Turşusu ...Bir zamanlar Afganistan'da düzenli olmasa da zaman zaman yayınlanan ve Taliban'ın gelişiyle yayınları, basılı ve çevrimiçi olarak tamamen durdurulan mizah dergileri. Afganistan'da olup bitenler, kadınların yaşadıkları hakkında belki herkes kadar bilgim vardı. Türkiye Afganistan olur mu diye kaygılanmanın ötesine geçmiş miydim bilmiyorum. Geçtiğimiz ay Afgan çizerlerle çevrimiçi bir atölye çalışması yaptım. Bazı teknik konular hakkında sorularını yanıtlayacaktım. Çizerlerden biri can güvenliği nedeniyle ailesi tarafından engellendi ve toplantımıza katılamadı. Bu toplantıda Shira, gizli gizli çizmek, takma isim kullanmak, scanner yani tarayıcı bulamamak ve işlerini gizlice göndermek ilgili yaşadığı sıkıntıları paylaşınca Shira'nın sadece çizmek isteyen elleri benim kalbime dokundu.. Engellenen benmişim gibi büyük bir acı ve çaresizlik hissettim. Kayıtsız kalamadım ve ben daha çok soru sordum onlara. Sadece çizmek istediği için 8 yaşından itibaren cezalandırılan ve engellenen bir kadın, Shira Badakshi sorularımı yanıtladı.

Bize kendinden bahseder misin?

1985 yazında Afganistan'ın Badakhshan şehrinde doğdum. Annem, ailesi İran hükümeti tarafından vurulup katledilen bir siyasi tutukluydu ve idam edilmeden kaçmayı başardı. 14 yaşında bir kız olan annemin göç etmesi babamla tanışmasının sebebi olmuş, evliliklerinin sonucu ben ve 6 kardeşim doğduk. Hem İran'da hem de Afganistan'da şehirden şehre taşınmak zorunda kaldık ve hayatımızın acı ve ıstırap hikayesi işte bu şekilde başladı.

Hayatın nasıl bir yol izledi?

Çocukluğum 14 yaşıma kadar İran'da geçti. Ailem, çoğu zaman yemeğimizi bile karşılayamayacak kadar çok fakir bir aileydi. Ailemin yoksulluğu nedeniyle bir miktar para karşılığında Afgan bir aileye verildim ve zorla evlendirildim. O zamanlar 15 yaşındaydım ve okula gitmem engellendi. Duygusal ve hayalperest küçük bir kızdım. Tüm arzularım ve hayallerim bir gecede yok oldu. Bir erkekle birlikte yaşamanın ne demek olduğunu bile anlayamıyordum ve evlenme olayını bir türlü kabul edemiyordum. Ama ister istemez teslim oldum bu duruma ve bu, benim hayatım için karanlığın zirvesinden serbest bir düşüştü.

2002 yılında Amerika'nın ikiz kuleleri

“Küçük bir siyah beyaz televizyonumuz vardı. Bir gün Filistinli karikatürist Naji Ali'nin hayatını konu alan bir belgesel yayınlandı. Benim için çok etkileyiciydi, hayatının her sahnesi benim hayatımla örtüşüyor gibiydi. Çizimleri hüzünlü ve vatansız bir çocuğun dilindendi. O günden sonra içimde bir alev yandı.”

Shira Badakshi

yıkıldıktan sonra Amerika Afganistan'dan Taliban'ı çıkardı ve durumlar ülkede sakinleşince eşimin 12 kişilik ailesi İran'dan Afganistan'a döndüler ve beni de yanlarına aldılar. Eşimin ailesi baskıcı bir Afgan ailesiydi ve bir kadının yüzüne bakarak konuşmayı bile ayıp sayardı. Kadınların çalışması ve eğitimi hakkında kimse konuşmaya cesaret bile edemezdi. Onları Afganistan'da okuyacağıma bir türlü ikna edemedim, 17 yaşında bir genç kız olmama rağmen yalvarışlarım sonuçsuz kaldı ve okul sıramı her gün her saniye özlüyordum.

iki çocuğum oldu, bir kız bir erkek! 2008 yılında, ısrar ve inatla, nihayet Afgan kadınlarının haklarını savunan Negin adlı kültürel ve sosyal bir dergide gazeteci ve karikatürist olarak çalışmaya başladım. Dergide, Kunduz belediyesindeki mali yolsuzluklar ve cinsel saldırılar ile Kunduz'daki kadın mahkûmlar hakkında raporlar hazırlayıp yayımlayabildim. Ama bir süre sonra Kunduz Belediyesi tarafından tehdit edildim, kadın mahpusların dosyalarının takibi ile ilgili sorgulandım ve cezaevine girmem yasaklandı. Tehditler devam etse de kadın sorunları hakkında yazılar ve resimler yapmaya devam ettim. Bir süre sonra çalıştığımız dergi kimliği belirsiz kişilerce ateşe verildi ve GIZ'den (Alman Uluslararası İşbirliği Kurumu) aldığımız maddi destek kesildi.

Bir süre sonra bir Alman şirketinde Corinna Weger adında bir kadın için illüstratör ve karikatürist olarak çalıştım. Kadına yönelik şiddet, kadın ve çocuk hakları, çocuk istismarı ve reşit olmayan erkek çocuklarına yönelik cinsel saldırılar vb. konularda resimler ve karikatürler çizerdim. Bir diğer bölümde de Alman psikoloji kitaplarındaki resimleri Afgan karakterlere çeviriyordum.

"Tüm kadınlar ve kızlar gibi ben de saçlarımı örmeyi ve saçlarımı özgürce savurmayı severdim. Ama bizim için bir peri masalı gibiydi.,,

İşini bir şekilde yapabiliyor olmak iyi gelmiş olmalı..

Sırf ilgimi çektiği için çocuklara ve komşu kızlarına İsa, Meryem ya da melek resimleri çizer ve hediye ederdim, bu da beni Hristiyanlığı yaymakla itham etmelerine sebep oldu. Önce komşular ve caminin İmamı tarafından taciz edildim, ardından Taliban gece evimize saldırdı. Kader miydi yoksa benim şansım mı bilemem ama o gece Taliban bizim evimiz yerine komşumuzun evine saldırdı ve evde kimse yoktu. Ertesi gün Kunduz'da garip ve isimsiz bir mahalleye taşınmak zorunda kaldık. Daha sonra kocam ve kocamın ailesi tarafından ağır şekilde cezalandırıldım ve her şeyden, her yerden mahrum bırakıldım. Eve hapsedildim ve dört duvar arasında yaşamak zorunda bırakıldım.

Sonra İran'a gittiniz..

Türkiye ve oradan da bir Avrupa ülkesine sığınmak için İran'a geldik. Ne yazık ki Türkiye sınırı kapatıldı ve birkaç kez kaçak yollarla Türkiye'ye geçmeye çalışırken Türk polisi tarafından tutuklandık ve sonra paramız bitti. İran'da kalmak zorunda kaldık. İran'daki yasalar göçmenler için çok katı ve ayrımcılık yapılıyor. Yasal olarak çalışmamıza ve hatta bir ev almamıza bile izin verilmiyor. İran'da zar zor geçiniyor ve temizlik işi bile bulamıyorum.

Tahran'daki Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne (UNHCR) defalarca gittim ama bize sadece buradan gidin ve telefon ile arayın dediler ve asla olmayan bir telefon numarası verdiler İran'daki Mülteciler Yüksek Komiserliği Afgan'lara herhangi bir yardımda bulunmuyor, bizim bir büyükelçiliğimiz bile yok. İran'da en çok parayı çocuklarımızın tedavisi, barınması ve eğitimi için ödemek zorunda kalıyoruz. İran'lıların sokaklarını, evlerini temizlemek gibi çok zor ve sınırlı işler yapıyoruz. Üstelik en düşük maaşlar bizlere veriliyor.

Taliban'ın gelişiyle birlikte kaçmak zorunda kaldık ve yerimiz ve yurdumuzdan edildik. Ev hapishanesinden kaçmaya çalışırken başka bir ülkede hapsedildik. Oysa tek istediğimiz kabul edilmek ve insan olarak haklarımızdan yararlanmaktı.

Taliban'ın gelişi uğursuz ve karanlıktı, bizim için yıkımdan başka bir şeyi değildi. Bütün bir ülkeyi ölüme boğan bir veba gibi.

15 Ağustos Taliban'ın gelişinin yıldönümü, Bize o günden bahseder misin?

15 Ağustos'ta, o meşum ve kara günde İran'daydım ve çoktan yurdumdan edilmiştim. Cumhurbaşkanlığı sarayının çatısına Taliban bayrağının göklere çekildiği günün sabahı. Kötü bir rüyada, korkunç bir kabusu görmek gibi bir şeydi o durum. inanamıyordum. Bir şok gibiydi. Ne ağlayabiliyorduk ne konuşabiliyorduk. 20 yıl sonra yeniden Taliban'ın eline düşen bir Afganistan. Panjshir dahil Afganistan'ın vilayetlerinin Pakistan helikopterleri tarafından bombalandığını hatırlıyorum. Tahran'da Afganlara Pakistan büyükelçiliği önünde gösteri yapmaları çağrısı yapıldı. Ben ve çocuklarım da Pakistan büyükelçiliğinin önüne giderek Pakistan'ı protesto edip bağırdık, bağırışlarla, sloganlarla nefretimizi gösterdik. Birçok kişi gelmişti.

Kabil'den Tahran'a Taliban'a ölüm

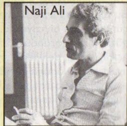
Taliban'a ölüm, Pakistan'a ölüm, suçlulara ölüm!

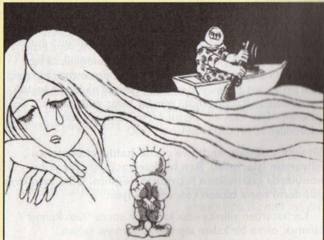
Herkes şarkı söylüyor, çoğu ağlıyordu...

İlk saat sonra İran polisinin baskıcı güçleri gelip üzerimize saldırdı. Göz yaşartıcı gaz sıktılar ve herkesi cop ve dipçiklerle dövdüler. Bazı insanları tutukladılar bir çoğunu da dağıttılar. Bu, Taliban'ın İran İslam Cumhuriyeti tarafından desteklendiğini açıkça göstermektedir. İran, Taliban'ı tanıyan ilk ülke oldu ve Afganistan'ın büyükelçiliğini Taliban'a devretti. İran hükümeti Taliban ile işbirliği yapıyor ve medyaya yansıyan aralarındaki anlaşmazlıklar tamamen sahte.

karikatür çizmeye nasıl başladın? Mesela ben bir Leman dergisi aldım ve başladım...

7-8 yaşlarında olduğumu hatırlıyorum. Küçük bir siyah beyaz televizyonumuz vardı. Bir gün Filistinli karikatürist Naji Ali'nin hayatını konu alan bir belgesel yayınlandı. Benim için çok etkileyiciydi, hayatının her sahnesi benim hayatımla örtüşüyor gibiydi. Çizimleri hüzünlü ve vatansız bir

Naji Ali'nin Bir Karikatürü

Mehmet Ali & Akşamsefası

çocuğun dilindendi. O günden sonra içimde bir alev yandı. Onu tasvir ederek, savaşı protesto edebilir ve bir devrim yapabilirsiniz diye düşündüm. İçimden haykırıyor gibiydim. Önce sadece resim yaptığımı hatırlıyorum ama Naci Ali'nin hayatını anlatan belgeseli izledikten sonra çizmek ve protesto etmek için elime kalem aldım. Hatırlıyorum birkaç gün sonra okulda, okul sıralarını ve tahtaya zarar verenlerin resimlerini çizip, kedi gibi suratlarını çizip çantalarının üstüne koyup üzerine de(Okula zarar verenlerin akıbeti) yazmıştım.

Ertesi gün bir günlüğüne okuldan atıldım. 8 yaşındaydım, ağladım ve korktum. Ama kötü bir şeyi engelleme hakkını kendime veriyordum. Resim defterim her zaman defterlerimden önce biterdi. Evin duvarında, odasında, kapısında ve zemininde ve çizilebilecek her yeri kullanırdım.

Bir gün kimliğimi gizleyip, gizli saklı çizmek zorunda kalma ihtimali beni çok yaralıyor..sen hiç kimliğin açık rahatça çizdin mi? Böyle çizmek sana ne hissettiriyor?

Hiç kendi adıma resim yapmadım. Gazeteci olarak haber hazırlarken bile takma adla çalıştım, Instagram, Telegram vb sosyal sayfalarda da takma adla çalıştım. İçinde yaşadığımız toplumda hiç bir şeyi sansürsüz yayınlayamıyoruz. Bu durumda ya sosyal politik meseleleri tasarlamaktan ve ele almaktan kaçınmaya zorlanıyoruz ya da sözlerimizi ve seslerimizi yansıtabilmek için takma adlar altında çalışmak zorundayız. Yaptığım, çizdiğim her şeyin arkasında bir korku var, aklım hep sonuç ne olacak diye meşgul oluyor ve arkasında binlerce kaygı ve endişe... hayatta kalmak ve savaşmak için bir takma ad seçiyoruz.

Laik bir ülkede yaşayan bir kadın olarak her ne kadar tersi düşünülse de ben de kafama göre giyinemiyorum...burka\hijab içinde ne hissediyorsun?

Afganistan'da, Taliban gelmeden önce burka giymek zorundaydık. Sadece Kabil'de özgürlüğümüz vardı ve burka giyemezdik. Bu tür giyim tarzından nefret ederdim çünkü çuvala benziyordu. Sadece gözlerinizin göründüğü balık ağı gibi bir açıklığı vardı, deliklerin arkasından ancak ayaklarınızın önünü görebiliyordunuz. Bakış açısı o kadar dar ki rahatlıkla bir deliğe veya çukura düşebilirsiniz. Çevredeki görüntü, hapishane parmaklıklarının arkasından bakıyormuşsunuz gibi görünüyor. Hele yazları işkence gibiydi. Burka benim için güven duygusu, emniyet duygusu demek değildi. Bu sadece bir sınırlama, boğulma ve başarısızlık duygusuydu. Tüm kadınlar ve kızlar gibi ben de saçlarımı örmeyi ve saçlarımı özgürce savurmayı severdim. Ama bizim için bir peri masalı gibiydi. İran'da göçe zorlandığımızda saçı kapatmak zorunlu hale geldi, hatta İran'da protestolar bir genç kızın sırf saçları görünüyor diye öldürülmesi nedeniyle başladı. İran İstihbarat Bakanlığı'ndan yeni bir karar geldi, saçları görünen Afgan kadınlar derhal Afganistan'a sınır dışı edilecekler ve protesto hakları da yok.

Siyaset, politika, kadın ve çocuk hakları konularını işliyorsun işlerinde.. Ben bir karikatürist olarak bu konularda çizmekten hiç mutlu değilim. Ülke ve dünya gündemi bana bazen çok ağır geliyor.

Karikatürden yıllarca uzak kaldıktan sonra *Kite Runner'ı tanımak, elime bir kalem alıp tekrar çizmemi sağladı. Meslektaşlarımdan geri kalmış olsam da yeniden başlayabildiğim için mutluyum. Benim için de ağır ve zor. Ben dünyaya bir kuş gibi yukarıdan bakıyorum ve bu manzarayı resmetmeye çalışıyorum. Ben de karikatürlerle fikrimi ifade etmeye ve protesto etmeye çalıştım. Benim için karikatür bir askerin elindeki silah gibidir. Kız çocuklarına, kadınlara ve çocuklara yapılan tüm haksızlıklara ve baskılara karşı mücadele etmek demektir.

Ama sözlerimi resimlerle ifade edebildiğim için çok mutluyum. Tüm insanlar eleştirilebilir Karikatürlerin amacı devlet adamları ve siyasetçiler arasında eleştiriyi teşvik etmek, insanlar ve milletler arasında adaletsizliği ve zulmü eleştiri ve protesto etmektir. Karanlıkla yüzleşirsek, küfür etmek yerine, kendi payımıza bir ışık yakabiliriz. Karikatürün tarihini incelersek, ilk önce politik karikatürlerin oluştuğunu görürüz. Karikatüristler de genellikle hapsedildi, kırbaçlandı ve idam edildi.

*Kite Runner Afgan gazeteciler dayanışma grubu

"Ben dünyaya bir kuş gibi yukarıdan bakıyorum ve bu manzarayı resmetmeye çalışıyorum."

Çizmek beni de çok mutlu ediyor. Başka neler yaparsın seni mutlu eden başka şeyler var mı?

Çizmek insana Tanrı olma duygusu veriyor, kendimizden bir eser yarattığımızda anlatılan bütün olayları yaşayabiliyoruz. Çizmek bana tüm olayları bir sihir şeklinde getirebilir. Çizmek herkesin hayatında en az bir kez yaşaması gereken saf ve güzel bir duygudur. Bazı insanlar resmin sadece birkaç basit ve anlamsız şekil olduğunu düşünür, ama öyle değildir. Kimsenin söylemeye cesaret edemediği, korktuğu şeyleri resimle ifade edebilirsiniz. Resim de bir tür konuşmadır, duyulamayan ama görülebilen konuşmadır. Çocukluğumdan beri içine kapanık ve mesafeli olan benim için resim ruhuma bir çare oldu. Resim yapmak için kafanızda bir hayal olmalı, yaratmaya değer farklı ve güzel bir hayal. Hayaliniz ne kadar özgünse, resminiz o kadar özel olacaktır. Resim, elden kaleme aktarılan bir enerji türüdür. Resim den sonra en çok spor yapmayı severim.

Seni seviyor ve tüm kalbimle sarılıyorum. Çizmek için verdiğin mücadeleyi kalbimin en derininde hissediyorum. Umarım bir gün yanyana geliriz ve o gün ikimiz de çok mutlu ve özgür oluruz.

Sağlıcakla kal canım,

sağlıklı kal ve kendine iyi bak,

kriz ve acılarımı atlatmamda neşe oldun bana.

Bütün bu karanlığın ve yıkımın ardında aydınlık günlere bir umut oldun.

Çaresizliğime kollarını yeşil tut.

Bu bitmeyen karanlığın ortasında,

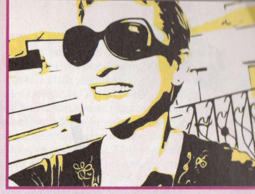
Dünyanın bütün yalnızlığını ve kaygısını üzerime yığdım.

Ben yalnızım sağlıcakla kal canım.

Sana ihtiyacım var... sana ihtiyacım var arkadaşım olmana ve beni sevmene ihtiyacım var,

Seni sevmeye ihtiyacım var.

Sabine Büsch

Yeryüzünde Lanetlilere Selam olsun!

Bütün hayvanlar eşittir ama bazı hayvanlar diğerlerinden daha eşittir. Cümle, vatandaşlarının mutlak eşitliğini ilan eden ancak küçük bir elit kesime güç ve ayrıcalıklar veren hükümetlerin ikiyüzlülüğü üzerine bir yorumdur. Bu metafor, günümüzde kadın düşmanlığı olan ve toplumsal cinsiyet rollerinin tanımını yeni bir bastırma biçimi olarak kullanan bir çağın ikiyüzlülüğüne uygulanabilir.

Taliban 15 Ağustos 2021'de iktidara döndüğünde, Afganistan'ın ezilen kadınlarına onurlarını geri verme sözü verdi. Kısa süre sonra, onur biçimlerinin ne anlama geldiğini tanımlamaya başladılar. Bugün, "gereksiz eğitimden" korunmak için kadınların okula veya üniversitelere gitmelerine izin verilmiyor. Evlerinden ancak yanlarında akraba olan bir erkek eşliğinde çıkmalarına izin veriliyor. Kadınlar yavaş ve istikrarlı bir şekilde profesyonel hayattan dışlanıyor. Güzellik merkezlerinin Temmuz ayı sonunda kapanması, sadece Kadınların buluşup sohbet edecekleri bir yer olmayacağı anlamına gelmez. Aynı zamanda birçok kadını, kadınlara ait bir iş alanında girişimci ve çalışan olmaktan da mahrum bırakıyor. Ama sadece bu sektör değil, devlet hastaneleri de şu anda kadın personel iş yerlerinden çıkarıyor, bu da kadınların oralarda daha rahat hizmet alamamaları anlamına geliyor.

"Afgan kadınlar tecavüze uğradıklarından, aşık olduklarından ya da isteyerek evlendikleri için hapse atılmaya devam ediyor" diye altını çiziyor.,,

Selsela Imamzadeh, Türkiye, Hollanda ve Kanada'da kadınlar tarafından yönetilen bir Afgan Haber kanalı olan Alborz TV'nin sunucusudur. "Afganistan'da her hafta kadınlara yönelik korkunç şiddete dair yeni bir hikaye ortaya çıkıyor ve Taliban'ın kadınlara yönelik alenen kırbaçlaması ülkenin birçok yerinde tekrar eden bir gerçeklik haline gelmiş gibi görünüyor. Afgan kadınlar tecavüze uğradıklarından, aşık olduklarından ya da isteyerek evlendikleri için hapse atılmaya devam ediyor" diye altını çiziyor. 27 Temmuz'da idam duyurusu kanalın son dakika haberi oldu. Baghlan eyaletine bağlı Pul Khumri Chowk'ta iki genç Taliban tarafından 28 Temmuz'da taşlanarak öldürülecekti. Qadria ve Atiq birbirlerine aşıktı ve yakın zamanda birlikte kaçtılar. Kabil'e kaçarken tutuklandılar ve Pol Humri'ye geri götürüldüler. Taliban, Cuma namazından sonra Allah'ın recm emrini yerine getirmek için halk ortaya çıkacağını ve suçluları taşlanacağını duyurdu." Bu haber sosyal medyada insanlığa karşı işlenen suçlara karşı bir fırtınaya yol açtı.

Ertesi gün Alborz TV'nin kadın spikerleri, sürgüne gönderilen diğer gazetecilerle birlikte Kite Runner tarafından düzenlenen Zoom konferansına katıldı. Başta Kanada, Avrupa, İran, Türkiye ve Pakistan olmak üzere Afganlara ulaşmayı amaçlayan İstanbul merkezli bir dayanışma örgütüdür. Kadınlar ne yapmaları gerektiğini tartıtılar çevrimiçi toplantıda. Afganistan'da meslektaşlarla bağlantılar var, ancak onlar büyük bir risk altındadırlar. Yine de recmin yapılacağı ilde bir temas var. İnfaz, Taliban tarafından sosyal medyadaki bok fırtınasına yanıt olarak ve Birleşmiş Milletler'den bir uyarı olarak askıya alındı. Afgan meslektaşlarının hiçbiri iki tarafa da güvenmiyor. Onlar için Afgan halkı bir güç oyununun kurbanıdır.

Kadınlara ve kuir bireylere yönelik şiddette küresel bir artış var ve gerçek bir tanınma yok. Almanya'da her üç günde bir kadın aile içi şiddet nedeniyle öldürülüyor ve hükümet 'femzid' tabirini kabul etmiyor. Türkiye'de her gün üç kadın öldürülüyor ama İstanbul Sözleşmesi zaruret olmadığı için resmen iptal edildi. Afganistan için samimi bir veri mevcut değil ama belki de kimse gerçekleri bilmek istemiyor.

Diğerlerinden daha eşit kabul edilen bireyler kimlerdir ve ne ölçüde bir hiyerarşi içinde hizmet ederler? Bu hepimizi ilgilendiren bir soru. 1782'de Fransız devrimine bağlı bir Alman şair olan Georg Büchner, "Kulübelere barış, saraylara savaş" çağrısında bulundu. Bu bakımdan lanetlilere selam olsun, bu gezegende birlik olmamız ve birlikte harekete geçmemiz şarttır.

Sabine Büsch, Kite Runner Dayanışma grubun üyesidir. 30 senedir gazeteci, belgeselci ve Yazar olarak Istanbul'da ikamet ediyor.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Barbie-manya! Barbie Feminist Olabilir Mi?

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

***Barbie** fırtınası ortalığı kasıp kavuruyor. Feminist sinemacı **Greta Gerwig**'in çektiği Barbie gişe rekoru üstüne gişe rekoru kırarken oyuncular **Margot Robbie** ve **Ryan Gosling** galadan galaya koşuyor ve Barbie, politik bir düzlemde belki de ilk defa gündemi bu kadar işgal ediyor.*

Ryan Gosling'in "şimdiye kadar okuduğum en iyi senaryo" diye pazarladığı filmin yönetmen koltuğuna Greta Gerwig'in oturtulması da tartışmaları daha film vizyona girmeden başlatmıştı. Aynı film başka bir yönetmen tarafından çekilmiş olsaydı, sahnesi bile değişmeden yani, inanın şuan işgal ettiği gündemin onda birini bile işgal etmezdi.

*Çünkü açık konuşalım, filmin bir numarası yok. Öyle feminist manifesto falan beklemeyin yani. 10 yaşındaki kız çocukları için belki biraz ilham verici olabilir tabi. Ama 30'lu, 40'lı yaşlardaki şehirli kadınlar için yeni hiçbir söylem içermeyen "light" bir eğlencelik sadece. Barbie'den feminist yaratma çabası da başlı başına büyük bir eğlence aslına bakarsanız. Sırf bu çabayı bile oturup çay/çekirdek eşliğinde izleyesim var. Peki neden bu kapitalist kızı bize feminist bir ikon olarak ittirmeye çalışıyorlar? Her zaman en basit cevap en doğrusudur bilirsiniz. Bu sorunun cevabı da basit. Çünkü son yıllarda **"feminism sells"** yani feminizm satıyor.*

***Hollywood**, yaklaşık son on yıldır klasik filmleri aldı, erkek başrolleri kadın oyuncularla değiştirdi ve "kızlar da yapabilir" alt metni ile kadınlara güç sattığını iddia ediyor. Popüler kültürde feminizmin kadınların kapitalist düzlemde erkekler kadar var olabilmesine indirgendiği bir dönem yaşanıyor ve kadınlar kendilerini hiç olmadıkları kadar güçlü sanıyorlar. Oysa bu bir yanılsama. Dünyanın en çirkin kadın karşıtı yasaları, Avrupa'dan Amerika'ya, Güney Amerika'dan Asya'ya pek çok ülkede birbiri ardına geçti. Yoğunluk olarak bakıldığında, belki resmi düzlemde bu kadar kadın karşıtı bir dönem hiç olmamıştı. Çünkü kazanılmış hakların kaybından da bahsediyoruz. Kürtaj gibi, nafaka gibi, kadının beyanının esaslığı gibi... Yoksa **#MeToo** falan elbette çok güzeldi. Birkaç sapık yapımcı ve tecavüzcü güç sahibi erkek ifşa oldu ve dünya birkaç dakikalığına güzelleşti. Geriye de Barbie pembesini feminizmin yeni rengi diye yutturmaya çalışan tuhaf bir akım kaldı.*

Barbie Pembesi – Feminizm Pembesi?

Çocukken her kız çocuğu gibi benim de bir Barbie bebeğim vardı. Ama ilk önce dayımın kızında görmüştüm. Dayım diş hekimiydi ve bir süre Almanya'da çalışmıştı. Türkiye'ye dönüş yaptıklarında ilk kez dayımın kızının oyuncaklarının arasında görmüştüm onu. Üstelik tek de değildi. Sarışın Barbie, kumral Barbie ve iki tane de Ken bebeği vardı. Pembe giysileri, aksesuarları falan tekmili birden... İlk defa böyle bir şey görüyordum, çok etkilenmiştim. Ben ki o vakte kadar televizyonda gördüğüm ve sevdiğim karakterlerin resimlerini çizer, onları boyar, sonra da makasla keser ve bebek gibi onları oynatırdım. Yıpranınca yenilerini yapardım. Barbie benim için bir devrimdi yani. Babama günlerce nazlanmıştım ve hatrı sayılır bir paraya satın almıştık. Bir tane pembiş mi pembiş Barbie... Fakat beni mutlu etmesi gereken bu Barbie aslında bana hüzün veriyordu. Onda olamadığım her şeyi görüyordum sanki. Öyle olmaması gerekmez miydi?

*Benim aldığım Barbie klasik Barbie'ydi. Zaten 80'li yıllarda henüz klasik Barbie dışında bir Barbie yoktu. En azından Türkiye'de yoktu. Bütün Barbiler ince, uzun, upuzun bacaklı, mavi gözlü, sarışın ve ipince belliydi. Ne bana ne de tanıdığım herhangi birine benziyorlardı yani. Barbie, toplumun kadınlar için şart koştuğu standartların da üstünde bir estetiğe sahipti. Giysilerine bakılırsa zengindi de. Bekardı, ama erkek arkadaşı vardı. Çocuğu yoktu besbelli. Gene giysilerine bakılırsa meslek sahibiydi de. Kentliydi. Başka bir deyişle, 80'ler **yuppie** kültürünün modern bir kadından beklediği tüm kapitalist değerleri üstünde taşıyordu. Tam anlamıyla idealize edilen ve arzulanan kadını temsil ediyor, ama bazı çevrelerde **"feminist"** bir ikon olarak sunuluyordu. Gerçi bu martavallar sonradan çıktı. Biz çocukken kimse Barbie'nin feministliğinden bahsetmezdi. Barbie daha çok her şehirli kız çocuğunun bir gün olmak istediği o "güçlü" kadını temsil ediyordu. Meslek sahibi, varlıklı, kesinlikle güzel ve de yalnız. Bana sorarsanız **Christian Bale**'in **Amerikan Sapığı**'nda oynadığı **Patrick Bateman**'ın kadın versiyonu yani. Bir de tabi pembe giysilisi.*

Barbie bebek 1950'lerin sonlarında üretilmeye başlandığında Barbie'nin evli olmayan ve de çalışan bir kadın olarak tasarlanmış olmasının dönemin aurası bakımından son derece yenilikçi olduğu asla yadsınamaz diye düşünüyorum. Kadınların gerçek işlerde çalışmadığı, daha doğrusu çalışamadığı, çalışan kadınların büyük çoğunluğunun çalışma hayatını evlenince bıraktığı yıllardı 50'ler zira. Bir kadına en çok tezgahtar, sekreter, katibe, hemşire, öğretmen gibi roller yakıştırılıyordu.

Sonra bir bebek üretildi ve kız çocuklarına evlenmemenin, hatta evlenmeden ilişki yürütebilmenin, çocuk sahibi olmamanın ve de çalışmanın normal olduğu gösterildi inceden. Aslında güzeldi de bu. Ama bana hep bir tür tasarım hatası gibi gelir bu.

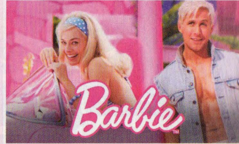
Barbie'nin yaratıcısı ***Ruth Handler****'in Barbie bebeği yaratırken nelerden ilham aldığı vs. bütün röportajlarında var zaten. Ben de üstünden geçmeyeceğim. Lakin Barbie adeta varoluşu itibarıyla "****male gaze****"in* (feminist teoride erkek bakışı) ideal bir kadından beklediği her şeyi fazlasıyla barındırıyor gibi geliyor bana. Yani demek istediğim yaratılan bebek kadınlara güçlü ve feminist olmaktan ziyade, zengin şehirli erkeğin görmek istediği ideal kadını tasvir ediyor gibi geliyor bana eskiden beri. Çünkü feminizm ideolojik ve politik derinliğinden arındırılmış bir şekilde şehirde yaşayıp plazalarda çalışmaktan, bir erkek arkadaşa sahip olup istediğini giymekten falan birazcık daha fazlası!*

** Male Gaze: görsel sanatlarda ve edebiyatta kadınları ve dünyayı erkeksi, heteroseksüel bir bakış açısıyla, heteroseksüel erkek izleyicinin zevki için cinsel nesneler olarak sunan ve temsil eden tasvir etme eylemidir.*

Bir Pro-Feminist Olarak Barbie

Başlıkta sorduğum soruyu tekrar sorayım. Barbie feminist olabilir mi? Neden olmasın! Olabilir elbette. Herkes feminist olabilir. Feminizm herkes içindir. Lakin Barbie'nin feministliğini ben örneğin siyahi olmayanların siyah haklarını desteklemesine benzetiyorum hep. Siyah olmayanlar da siyahi haklarını gönülden destekleyebilir, elinden geldiğince canla başla mücadele edebilir, hatta bedel bile ödeyebilirler. Peki bu hareketin ikonu olabilirler mi? Olamazlar. Çünkü ***kültür yağmacılığı*** *diye de bir şey vardır. Nedir bu? Baskın kültürün azınlığın kültürünü sömürmesidir kısaca. Peki Barbie güzelliği yüzünden feminizm hareketi içinde daima eleştirilmiş ama en sonunda politik birikimi ve cesareti ile 2. Dalga feminizmin en önemli ikonlarından birine dönüşmüş olan* ***Gloria Steinem*** *de olmadığına göre, hareketin içinde nerede durabilir? Cevap basit; kenarında...*

21. yüzyıldayız ve gösteri toplumu Barbie'den bir feminist yaratmak istiyor. Ama Barbie, bir bebek sadece. Oyuncak bir bebek! Son yıllarda her ne kadar çeşitliliğe önem vermiş ve çeşitli ırklardan, beden ölçülerinden (ki ürettikleri büyük beden bebekler normal bedene tekabül ediyor) ya da mesleklerden bebekler üretmiş de olsalar, uzun yıllar boyunca sadece tek bir prototipte bebek ürettikleri gerçeğini değiştirmez bu. Ya da Barbie'nin politik, ideolojik ya da aktivist bir söylemi olmadığı gerçeğini de değiştirmez. Zaten Barbie'nin böyle bir söylemi olması da beklenemezdi. Çünkü Barbie sadece bir bebek. Kapitalist bir ürün... Çağ değişti ve ismi unutuldu. Eleştiriler aldı ve biraz hırpalandı. Ama satışlar belki iyi gidiyordur, yine de gerçek anlamda etkisini yitirmiş bir ürün Barbie. Ve onun için de şimdi feminist olmak istiyor. Çünkü feminizm satıyor. Ya da şöyle söylesek daha doğru, feminizmin kendisi değil, imajı satıyor. "Light" versiyonu. Yani pembe...

PELİN "OBUR DÜNYALI"

İPEK ÖZSÜSLÜ

Mehmet Ali & Akşamsefası

TATİL

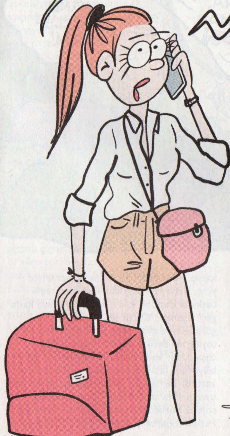
İPEK ÖZSÜSLÜ

Mehmet Ali & Akşamsefası

Serpil Albay

KLAN GÜNCESİ

Elindeki eşyaları bi kenara atıp suya koştu Çakıl. Klanında öncü kişiliğiyle bilinirdi zaten. Çakıl'ın peşisıra kadınlı erkekli herkes, dönemin kuku ve çük örtüsü olan el kadar yünlü deri parçalarını söküp fırlattı bi kenara, anadan üryan atladı suya. Uzun yoldan gelmişlerdi, terden ıslanan yün yakmıştı kasıklarını. Kıpkırmızı kasıklarını buzz gibi suda serinlettiler. O çağlarda memeler özgürdü zaten, onun örtüsü yoktu, ama özgürlüğün memelere bedeli sarkmalar olacaktı elbette. 'Kendi memelerim kendi kararım' diyerek bir çaputu memesine ilk defa bağlayan o güzel kadın, bu yenilikçi ve müthiş estetik buluşunun nelere sebep olacağını hiç öğrenemeden özgür ölecekti. Daha sonraları bikini izi oluyor diye kendisi vazgeçmişti bu buluşundan ama, birilerinin aklına feci yatmış olmalıydı demek ki. Bugün hangi özgür kadına sorsanız, sarkmış özgür memelerini, bikini izi olmuş esaret altındaki diri memelere tercih ettiğini gönül rahatlığıyla söyleyemez. Neyse, suyun içinde kahkahalar atıp çılgınlar gibi yıkandılar, bazıları sevişti, oynaştı. Erkek ve kadınların klan içinde çiftleşmesi yasaktı, sonra büyük olay çıkıyordu, adamlar birbirini öldürüyor, avlanmaya gönderilecek güçlü adam kalmıyordu. Daha sonra klandaki bilge kadınlar bir çözüm bulmuştu buna. "Bize başka klanlarda adam mı yok" diyerek yeni bir tabu icat etmişlerdi. Klan içi çiftleşme yasağı getirmişlerdi. Artık komşu klanların adamları birbirlerini öldürüyordu. Bu yasaktan bizim klandaki kadınlar pek memnundu. Çünkü aşağı klanın erkekleri pek bi hoştu. Yanık tenli, siyah üzüm gözlü, kaslı ve uzun adamlardı.

Çakıl'ın klanı uzun yollardan geçip yazı geçirecekleri su kenarına böyle şölen havasında ulaşmıştı işte. Kadınlar kadınlarla, erkekler de erkeklerle iyice sevişti oynaştı suyun içinde, yazın gelişi coşkuyla kutlandı. Havalar dönünce, sular kuruyunca tekrar geri kışı geçirecekleri mağaraya döneceklerdi, orası korunaklıydı. Çok büyük büyük büyük ninelerinin anlattığına göre eskiden her yer çok soğuktu, o nedenle tüm hayatlarını mağarada geçirmişlerdi. Ne kadar da zor olmalıydı. Çakıl tam bir yaz insanı olduğundan, bu hikayeleri her duyduğunda içi ürperiyordu. Sudan çıkıp bi kenara fırlattığı çantasını ve avuç içi kadar kıyafetini eline alıp biraz yukarılarda bir ağacın altına yürüdü. Çantasından geçen yaz sonundan kalma, kuru otlardan örülmüş tacı düştü yere. Kurlaştığı bi çocuk hediye etmişti başka bi klandan, o da saklamış buraya kadar geri taşımıştı. O çocuğu bu sene gördüğünde affetmeyecekti, geçen yıl toyluğuna denk gelmişti, ama şimdi aklı başında bir kadındı, ne yapacağını çok iyi biliyordu. Tacı kafasına taktı ve orada biraz kestirdi. Bir süre sonra arkadaşlarının sesine uyandı, onu arıyorlardı. Güneş yemyeşil sonsuz düzlükte ufukla birleşmek üzereydi. Hızlıca toparlanıp üzerini giyindi, çantasını

eline alıp diğerlerinin yanına doğru yürümeye başladı. Tabii bu sırada tacını uyuduğu yerde düşürdüğünün farkında değildi. Klan hızlıca yerleşiyordu. Zaten klanda yüzlerce kişi vardı, herkes bir işin ucundan tutuyordu. Bilge kadınlar ne yapılması gerektiğini adamlara anlatıyordu. Gölgelik yapmak için kullanılan uzun sazlar ve dallar yağmurdan da koruyordu. İşlerini görecek birkaç farklı aletleri vardı, zaten tüm ihtiyaçları onlardı. Bir gün başka bir ihtiyaç doğarsa, bir başka alet de yapabilirlerdi. Duruma göre durumla uyumlu yaşıyorlardı. İstifçilik yoktu. Bulduklarını yiyor, ertesi gün bir daha aramaya gidiyorlardı. Keyifçilik, hazcılık en önemli değerleriydi.

Gelmelerinin üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti. Yazlık düzen iyice oturmuştu. Erkekler genelde ava gidiyordu. Kadınlar ise klan düzenini sağlıyor, çocuklara göz kulak oluyor, ihtiyaçları belirliyordu. En önemlisi eğlenmeyi, sosyalleşmeyi ve keyif peşinde koşmayı çok iyi biliyorlardı. Zor vakitler yaşanmıyor değildi ancak yaşam döngüsünün kaçınılmaz sonuna aşinaydılar, dram yoktu ama bazen hüzün olabilirdi, o kadar da değildi, sonuçta duyguları olan canlılardı. Aşağı klanın ahalisi daha yeni geliyordu yazlık alanlarına. Biraz tembel bir klandı, geç kalmışlardı. Onlar hep suyun diğer tarafına yerleşirlerdi. Gelenler yorgunluktan bitap halde olduğu yere yığılıyordu.

BI GÜN ELEKTRIK YOK, BI GÜN SU, BU GÜN İKISI BIRDEN!!! BILGI DESEN O DA YOK! HOOOOF!
HEM DELİRTİYO HEM AKIL VERİYOLAR!
NEYSE YAA! DUYGUYA GİRME!
GEÇİCİ ŞEY-LER BUN-LAR!!
OFF! KAKAMI BILE YAPMADIM, LEŞ GİBİYİM!
HIMMM! TAMAM! SÖYLENMEK İSTEMİYORUM! UUFFF!
KAHVENİN TUVALETİNE GİDERİM O ARADA BİR SANAYİ TOSTU SÖYLERİM!.
PAKET YAPTIRIP, FİLİBİT SAHİLİNE GİDERİM!

Kafa yapan otları iyi tanırdı Çakıl. Keyiflenmek için birkaç yaprak attı ağzına çiğnemeye başladı. Bi süre sonra kafası gelince suya girdi. O sırada geçen yaz kurlaştığı çocukla göz göze geldiler. Bir müddet bakıştıktan sonra çocuk da suya atladı. Kendi vücut dillerinde selamlaşıp yine kurlaşmaya başladılar. Çakıl tuttu çocuğun elinden çıkardı suyun içinden, ilk gün uyuduğu ağacın altına, yukarıya doğru götürdü. Ağacın altında aşk ettiler uzun uzun. Çakıl gitmeye yeltendi ama çocuk romantizm peşindeydi. Çakıl hiç oralı olmadı, geçirdikleri güzel vakit için teşekkür edip ayrıldı yanından. O sırada az ötede gözüne bir şey ilişti. İki hafta önce orada düşürdüğü kuru otlardan örülmüş tacıydı bu. Düşürdüğünün farkında bile değildi. Tacın yarısı yağmurlarla toprağa gömülmüş, üzerinde otlar filizlenmişti. Otlar tacın içinden çıkıyordu, kurumuş otların içinden yeşil yeşil canlı otlar.. Mucize gibi bir şeydi. Tacı olduğu yerden söküp aldı, çocuğa belli etmemeye çalıştı, hatırlarsa ayıp olabilirdi. Heyecanla klanına vardı. Erkekler avdaydı. Çakıl'ın heyecanla geldiğini gören arkadaşları etrafına toplandılar, elindeki şeye bakıp hayrete düştüler. Ne olduğuyla ilgili fikirler yürütüp, klanın en bilgesi, baş şifacısı Şatanka'ya danışmaya karar verdiler. Şatanka o sırada köşesinde kafası bi dünya trans halindeydi. Heyecanla uyandırıp tacı gösterdiler. Bunun ne olduğunu, nasıl kurumuş ottan canlı bir hayat yeşerdiğini soruyor, mucize gibi bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Şatanka aldı eline tacı, kötü şeyler hissetmişti, usulca yere bıraktı. Etrafına bakındı erkek olmadığına

Mehmet Ali & Akşamsefası

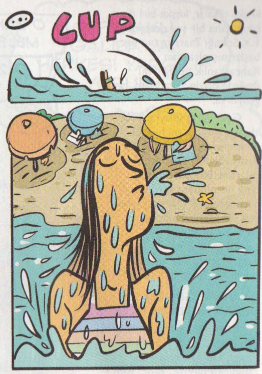
emin olduktan sonra konuşmaya başladı. "Kuru otlar aynı insanların ruhu gibi, içinde özlerinin bilgilerini taşırlar. Tohumdur bu bilgi. Biz burada her şeyi sarı bırakıp kışlığa geçtikten sonra, bir sonraki yaz gelip nasıl yeşil buluyoruz zannediyorsunuz. Bu kuru otun içindeki öz, yağmur ve toprakla buluşunca yeşerecektir. Yaşam döngüsü böyle devam eder. " Kadınlar duydukları karşısında mutluydu, fakat Şatanka öyle görünmüyordu. Çakıl lafa girerek "Ama Şatanka bu anlattıkların çok güzel, neden bu kadar mutsuzsun? Biz bu tohumları kendimiz istediğimiz yerde toprakla buluşturup neden yeni hayatlar yeşertmiyoruz, çok güzel olmaz mı?" diye sordu. Şatanka korkuyla "Hayır olmaz, bunun tahmin edilemeyecek kadar kötü sonuçları olacaktır. Bu sır kadınların sırrı olarak kalmak zorunda, yamacıma gelin size şimdi daha açık göstereceğim" diyerek kesesinden çıkardığı çeşitli otları ve tozları, yeşermiş kuru tacın üzerine atıp ateşe verdi. Ateşin içinde görüntüler oluşuyordu, Şatanka gördüklerini anlatmaya çalıştı: "Savaşlar görüyoum, kan görüyorum, birbirini sebepsizce öldüren adamlar... Burada artık hiç su akmıyor, göller birer birer kuruyor. Her bir kadını tek başına kapalı bir kutunun içine hapsedilmiş görüyorum. Erkekler dünyanın hakimi oluyor. Erkekler seçiyor, kadın seçiliyor, kadın sadece erkeği mutlu etmeye çalışıyor, dünyanın çivisi çıkıyor, huzur bozuluyor, kimse gülmüyor, gittikçe her şey kötüleşiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama alevler mansplaning, ghosting, lovebombing diye haykırıyor, dünyanın sonu geliyor." Şatanka'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Gözünü ayırdı ateşten. Etrafındaki herkes şok içinde duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Bizim erkeklerimiz, kardeşlerimiz, sevdiklerimiz bize neden bunu yapsın Şatanka, hepsi çok iyi insanlar değil mi? Bir tohum bize neden böyle bir kötülük getirsin ki?" diye sordu Çakıl. "Kötülük tohumdan değil, sahip olmaktan, fazlasını istemekten ileri gelecek. Siz adamları hele bir de güç ellerindeyken görün. Şimdi bizimkilerin şapşal halleri hoşunuza gidiyor. Gençsiniz, toysunuz, doğa gecinden versin ama gördüklerim bu şekilde" dedi Şatanka. Şayet tohumun gücü insan erkeğinin eline geçerse, kadınları, doğayı, tüm insanlığı, hatta tüm canlıları büyük felaketler bekliyor olacaktı demek... Bu nasıl olabilirdi? Hem bunları yapabilecek vasıfta görünmüyordu tüm tanıdığı erkekler Çakıl'ın. Şaşkındı, ama Şatanka daha önce hiç yanılmamıştı. Devam etti Şatanka: "Bu kadim bilgi biz bilge kadınlar arasında saklanan bir sırdır yıllardır ve siz de artık bu sırrı taşımakla sorumlu bilge kadınlarsınız. Tohumun sırrı belki bir gün keşfedilecek, belki ateşte gördüklerimden daha kötü şeyler yaşanacak. O yüzden vakit varken gününüzü gün edin, sevişin, eğlenin, vakit yoksa yaratın. Şimdi beni yalnız bırakın kafamı hoş edeyim biraz hele. Adamlık enerjisi yordu, bi arınmam lazım" dedi. Çakıl ve arkadaşları Şatanka'nın yanından ayrıldı. Bu sırla beraber biraz daha büyümüş hissediyorlardı. Artık keyifçilik, hazcılık yanında bir başka amaçları daha vardı, tarımın keşfine engel olmak!

damlaarslan@gmail.com
Ayşegül Damla Arslan

KARŞI KOMŞUNUN TERASI

Bazen bir arada yaşamanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Hep yazarım, alıp başımı dağın tepesine gidip yerleşeceğim diye. İşte öyle bir hafta geçirdim.

-Karşı komşunun damında düğün vardı, sesten uyuyamadım.

Ayşecik Pollyanna çakması filmindeki yatalak ve huysuz yaşlı teyzenin bu sözü çocukluğumdan beridir aklımda. Kadın hem yatalak, hem hasta, yardıma muhtaç. Ayşecik de kadına "şükretmelisiniz, kulaklarınız duyuyor" diyor. Ben olsam elime ilk geçirdiğim şeyi suratına fırlatırdım ve kovardım.

İnsanları rahatsız etmenin en yüksek seviyesindeyiz. Bence. Buna dur diyecek biri de yok. Aslında Avrupa'daki gibi caydırıcı kurallar... öeehh.

Bizim galiba genetik bir kodlama hatasından ileri geliyor bu saygısızlığımız. Caydırıcı kural koysan ne olacak. Evlenirken, askere giderken sokağı işgal ediyorlar eğlenebilmek için ve bu saygısızlığın değişik bir sürümü. Hadi asker uğurlamayı anlarım, asker uğurlamak için "düğün salonları" tutulmuyor. Zaten akşama "düğün saraylarında" göbek atacak genç çiftimiz sokağın ortasından ne istiyor? Sokağın ortasının rızası bile yok hadi konu ve komşuyu geçtim. Kız alma denilen olay aşırı saçma. Çok primitif. Gerçi ne düzgün ki buna primitif diyebiliyorum.

Efendim, 4 gece boyunca hafta sonu düğünü olacak karşı komşumuzun evini tüm akrabaları basmış. Bir kere, düğün sahibinin evi basılmaz, basılmamalı. İnsanların başka telaşeleri varken kimseye çay ikram etmemeliler. Bu yas evinde de böyle olmalı. Ama bizde böyle bir anlayış yok. Neyse, bu akrabalar öyle basmışlar ki bana bile tezahür etti bu basma. Bütün şecerelerini öğrendim, kim kime köyde selam vermiyormuş, kimle küsüşmüşler biliyorum artık. Bence tüm sokak biliyor. Yarın başlarına bir şey gelse kim vurduya gitmezler, hepimiz anlatılanları duyduk.

Aile meselelerine karışmamak için 02:30 sularında yatağımdan fırlayarak "saatlerimiz bir hayli geç oldu, çok yoruldunuz artık uyuyunuz" ikazlarımı 4 gece düzenli olarak yaptım. Umarım sokağımızın sakinleri yüksek volumlü sesimden rahatsız olmamışlardır. Ama

Mehmet Ali & Akşamsefası

keşke olsalar, keşke biri de çıkıp bana bir şey deseydi ve I.X Sokağı Taarruzu'nu ben başlatmış olsaydım. Kahramanlık dediğin bu devirde böyle arkadaşım, işine geliyorsa.

Gezi Parkı Olayları'nda akşam 9 dedin mi herkes pencereye çıkıp (9 diye hatırlıyorum) tencere tava çalardık. Bir gün biri laf mı dedi ne olduysa kardeşimle beraber Türk Marşları çaldık son ses. Yani yapılması gereken basit ama ben terbiyemi bozmak istemiyorum. Rutinlerim benim en önemli değerlerim.

EN SEVDİĞİM RENK BEYAZ ALTIN BEYAZI

Düğündür dernektir hayat elimizden beyaz sabun gibi kayıp giderken çevremde tanıdığım birçok "genç" isim dünya evine adım atmaya çalışıyor. Çalışıyor çünkü her şey ateş pahası. Ben evlenirken hiç böyle değildi. Aşırı rahat evlenmiştim, belki fazla detaya girmedim, minimalist takıldım. Minimalizm çok güzel. Fazla düşünme huyumu da minimalize etsem keşke ama daha çok karamelize ediyorum.

Kızsal bir sorun olan çeyizcilik sorununu ben hiç yaşamadım. Tabak mı eksik, alınır. Çatal mı eksik, elinle ye. Sonuçta oraya doğru bir maratondayız hepimiz.

Ben de bir nebze evlenme hazırlığı içerisinde olan genç kadınlarımız için çeyizliğin piri olan **F.Ç**. kod adlı arkadaşımızla bu konuyu deştim. Bakalım, çeyizciliğin püf noktaları nelermiş :

ADA: Sevgili **F.Ç,** çeyizcilik ile ilgili bu hayatta tanıdığım en kıdemli ve bu işin piri hatta Master Chef'i sizsiniz. Evlenme hazırlığında olanlar olabilir, evlenmek isteyip de nereden başlayacaklarını bilmeyenler olabilir, biliyorsunuz Türk Kızı denilince evlenme modu doğuştan açık doğuyoruz. Bu yüzden bu çeyizcilikle ilgili sizden bilgi rica edebilir miyiz?

FÇ: Kesinlikle modası geçmeyen parçalardan başlanması gerekiyor.

ADA: Modası geçmeyen parça derken? Osmanlı zamanlarına ithafta bulunan parçalar var mesela, onlar gibi mi?

FÇ: Şöyle düşünelim, geleneksel çini modellerinin modası hiç geçmiyor. Dönemsel olarak meşhur olan bir şeylerin serisini almamak gerek.

ADA: Örneğin Barbie.

FÇ: O hep moda hehehe.

ADA: Oppenheimer'ın neyini yapacaklar acaba? Neyse, evinize gelecek olan misafirleri düşünüp hiç birşey aldınız mı çeyiziniz için? İnsanların dümdüz tabağa bir kinleri olabilir, kırmızı havlu çıkarırsınız kırmızıdan nefret ediyor olabilirler, travmatiksel bir şey sonuçta.

FÇ: Hayır.

ADA: Neden FÇ Hanım?

FÇ: Benim evim benim kararım.

ADA: Bu çeyizcilik biraz da misafire gösterişçilik değil midir? Sizi biliyorum, sadelikten tarafsınız bertaraf olmamak adına.

FÇ: Evet, altın varaklılar mesela. Ben almam. Ama bazen böyle parıltılı bir şeyler de alasım geliyor.

ADA: Ha biraz çingenelik var yani.

FÇ: Tabi.

ADA: Nerenin çingenesi olarak nüfusa kayıtlısınız?

F: O tam olarak çingenelik değil, bizden bir iki kuşak neslin "misafire bu kadar sade tabakla mı yemek vercen a kızım" demesinden kaynaklı aslında. Bu yüzden aynalı sunum tabağı aldım iki tane. Ama bana saçma geliyor öyle bir tabağın içine börek koymak.

ADA: Börek ne hale geldiğine bakabiliyor, evet bu biraz üzücü. Ya da "ne kadar güzel bi böreeeem hahaha" falan da diyor olabilir.

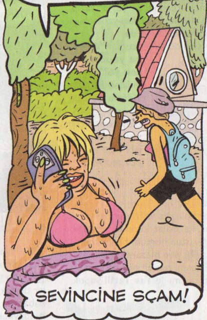
FÇ: Aynalı sunum tabağı dünyanın en gereksiz ve saçma eşyası.

ADA: Bu işin bir de maddi boyutu var.

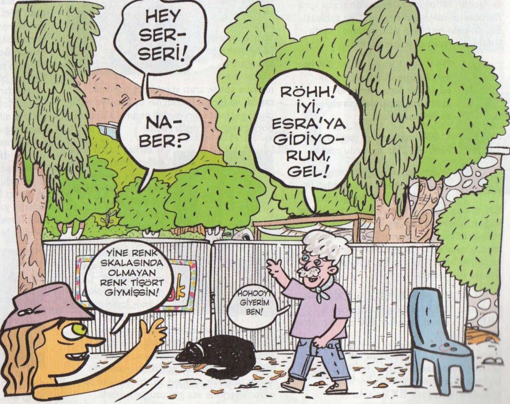
FÇ: Ben çeyiz yapmaya gözüm açtığım ilk gün yapmaya başladım. Günümüz koşullarında 1 ay önce aldığımız eşyayı şu anda aynı fiyata almak imkansız. O yüzden her gün bir şey almak zorunda hissediyorum kendimi.

ADA: Ciddi bir sorumluluk. Peki, çeyiz adı altında aldığınız her şeyi kullanacağınıza inanıyor musunuz?

FÇ: Evet ve gerçekten inanarak evet. Bu konuda yıllardır çok derin araştırmalar yapıyorum. Benden önce evlenen arkadaşlarımla çeyizcilik hakkında oturup sabahlara kadar tartıştığımızı bilirim. Bir arkadaşım, 8 adet cezve almış çeyizine. Sadece en büyük boy cezveyi kullanıyormuş, onda da yumurta kaynatıyormuş. Ben de o yüzden sadece en büyük boy cezve aldım. Çeyizimde en çok havlu var bu arada.

ADA: Bursalı üreticiler bayram etmiştir.

FÇ: Bir sosyal medya uygulamasındaki satıcıdan 5 alana 5 bedava kampanyasıyla havlu aldığım da olmuştur.

ADA: Siz bu olaya gönül vermişsiniz her anlamda.

FÇ: Evet. Kendime bir şey almıyorum, çeyizime alıyorum. Ama buna da çözüm buldum. Bir ay çeyizime alıyorum, bir ay kendime.

ADA: Strateji de geliştirmişsiniz, beyninize sağlık.

FÇ: Her şeyin de markasını almamak lazım. Zincir market aktüellerini kovalamak gerek. Param var diye enayi olmaya gerek yok. Temel eşyaları alıp, geri kalanını evlendikten sonra alacaksın. Malum, evler çok küçük, nereye ne koyacaksınız sonra.

ADA: Size artık Üstad diyeceğim.

FÇ: Şova gerek yok abi. Minimalist yaşayacaksınız.

ADA: Kintsugi'yi bilirsiniz, Japonlar kırılan tabakları altınla onarıp kullanıyorlar.

FÇ: Evet, onlar hoşuma gidiyor ama sarı altın sevmiyorum. En sevdiğim renk beyaz altın beyazı. Düğün yapacağımız mekanın konsepti sarı altındı mesela, çok büyük sıkıntılar yaşadım ama beyaz altına çevirdim.

ADA: Ayyy demeyin. Sevgili FÇ Hanım, verdiğiniz kıymetli bilgiler için teşekkür ederim. Umarım tez vakitte cebinize uygun bir ev bulursunuz. Mutluluklar.

Mehmet Ali & Akşamsefası

raziyeicoglu@gmail.com

EX'TEN TANELER

PAPARAZZİYE

- **EX;** Sadece Bir Tiptir, Hiçbir Kişilikle, Dişilikle İlgisi Yoktur.

- **EX** evliliğin kurucusu yalansa, yıkıcısı da **EX** zamandır.

- **Evlensel Meseleler ... EX** meselesini zaman aşımına uğrama riskinden zamana bırakmamak, zamanı gelince **EX**'i zamanla bırakmak lâzımdır.

- Meğerse, **EX** evlilik en pespaye kusuruymuş bu hayatın.

- Ve bir karar alırsın, **EX** hayatı değiştiremeyeceğine göre, **EX**'i hayatından çıkararak kendini değiştirirsin.

- Her masal biraz gerçektir, her **EX** evlilik hepten yalandır.

- Kaç yıldır **EX**'in yanındaysan ve hâlâ yeteri kadar kötü olmayı öğrenemediysen, bitmeye mâhkumdur o **EX** ilişkin.

- Her çeşit Kıl & tüy reklâmları **EX**'i hatırlatır. Kıl çıkaranı da, kıl dökeni de...

- Alerjim olduğunu bildiği halde araba içine Kavun oto kokusu üfleyen makine takması, **EX** ilişkinin bittiğinin göstergesiydi, hatta limitini zorlayan gösterge paneliydi.

- Ve öyle bir an gelir ki; **EX** ile karşılaştığın ilk güne o kadar büyük bir hızla inersin ki hafızanda, sanki değiştirebileceğini sanırcasına ...

- **EX** kredi kartını değil, kredi kartı **EX**'i kullanıyordu adeta.

- Ağustos vayı öğlen sıcağında üçlü kanepedeki uykusundan fırlayarak kapitoneli yeleği giyen **EX**, anneannemin **"uyuyanın üstüne kar yağar, üzerine bir şey örtün"** batıl tezinin dört dörtlük örneğiydi. Uyku ile birlikte, ananelerin nostaljik bileti ile rüyalar aleminde bir kar havası alıp, üşüyerek diğer uykuya dönüyordu.

- **EX** evliliğe girişinde **"BİZ"**, **EX** Evlilik süresince **"EX"**, **EX** evlilik sonucunda **"BEN"** olursun. İşte her **EX** evliliğin şifresidir bu!

Sanal Tepik ... Sosyal sanal alemde arkadaş listemize çakma bir isimle eklenmiş kişilerin **EX** olma paranoyasını hâlâ atlatabilmiş değildir **EX**'i olanlar .!

- **EX**'ler ilişkide, Sevgili için ölüme gider, annesi için markete gitmez. Evlendikten sonra da, **EX** olana dek, annesi ile ölümüne markete gider.

- **EX** evliliği bitirmenin dezavantajları, daha uygun fiyatlı olan Aile boyu cips, aile boyu kola, daha iyi çıkan aile boyu iri karpuz almak ve alınca da bitirememek.

- **EX** zamanlarda **T.S.E** standartları onayı, şimdilerde her şey **R.T.E.** standartları onaylı.

Tatil Tepik ... EX yaz tatillerinden bu güne sırtına güneş kremi ile bir şeyler yazıp, çizip öyle güneş dövmesi şakaları yapmak hâlâ bir tatil modası beldemizde. Farketmemizle sırtı dönük çocuğun **"Abi ne yaptın ki sen ya?"** nidaları ile küfürlü güneş dövme oluşturan hiçbir şey olmamış gibi bize pozunu verdi.

PAPARAZZİYE için GÜN – DEMLİK

Ebedi Realite EX' Ten Taneler ...
İçoğlu kardeşler buluşup, valizlerimize taş doldurduğumuz, kazmalar, kürekler, malalar, kovalar elimizde, uzun hortum belimizde, her sene oluğu gibi yine mezara taş üstüne taş ekleyerek Babamı tekrar gömercesine, Güneri Abim'in tanımı ile **Yas Tatili** yaptık

- **Yas Tatili** boyunca Kardeşimin yaptığı arabadan bozma karavan ile bir hafta şehirler arası, uluslar arası, mahalle sokak arası sürekli taş topladık, taşıdık ve İçoğlu Babam'nın da projeye dahil oluşu geçmişte biriktirdiği naturel sümüklü böcek magnetli taşları ile...

- Birkaç saatte inşa edilen üzerinde mermercinin telefon numarasını ölen kişiye ait sanarak 10 yaşında yeğenim **"neden ölen adamın telefonu yazıyor Baba?"** diye sorduğu, yapboz mermer mezarlardan oluşturulmuş kabristan da, İtina ile taşları yerleştirerek Sanat eseri mezarımızı ören Güneri Abimin Ebedi Mekân eser süresi uzadıkça, ne amaçla oraya geldiğimiz anlaşılamamıştı ve köy çocukları gecelere kadar uzaktan, köyden bizi izleyip, bir cesaret ellerinde asa gibi uzun sopalarla yanımıza gelerek ertesi sabah sordular, **"siz burada napıyosunuz Abi? Bu mezarda çok acayip şeyler oluyor, Avrupalı şapkalı adamlar,Teksas gibi, sonra namaz örtülü bir kadın var, dolanıyor, yerlerden bir şeyler topluyor. Sonra sizin araba çok büyük maviymiş ama siyah görünüyor, sonra siyah bir Volvo geldi, o da uzun durdu, biz bir uyuşturucu falan gibi satış işi dönüyo dedik, biz öyle sandık"** dediler. Sonra da El-Fatiha ellerini dua pozisyonu kaldırarak

Babama Fatiha'larını okuyup gittiler.

- Ve Mezarın değişmeyen jönü Bekçi Mustafa izindeydi, yerine bakan eleman hiç yanımıza yanaşmayarak Mustafa'nın bu alemler de tek olduğunu kanıtlıyordu. Ve Babamıza olan vazifemizi rahatça yapabildik. İzindeyken yerine bakan mesai arkadaşı, **"Ana Babasının mezarından bile para alan biri bu"** diye tanımlıyor, izinden dönen bankta yanında oturan Bekçi Mustafa'yı... Ana Baba kabrine bakmak için ablasından para alan Bekçi Mustafa, para az gelince aile ilişkisini kopardığını anlatıyor. Ve ikram ettiğimiz 2.5 litrelik meyveli gazozdan benim kâğıt bardağıma da doldurarak, dönüp bana diyor ki **"Abla senden hiç para istedin mi?"** ahh diyemedim ki **"direkt değil, indirekt"**... Ve Bekçi Mustafa bir kerelik değil, ilelebet ödeme yapılacak bir fatura gibi. Bir kuruş bile versen abonelik başlıyor ve her sonraki ödeme bir öncekinden fazla olmalı.

- Konu konuyu açmıştı, ama biraz fazla açmıştı. Bekçi Mustafa ile iş arkadaşı gibi bir şey olduk artık. Pornografik kahve ağzı ile anlattığı anektodlarda **"mezara bak"** diye çorba parası başlıklı para veren, para aldığı kişi, ikinci gelişte eline cebine atıp para ümidi vererek araba anahtarı çıkarınca Mustafa pek bir sinirlenmiş... **"Ölülerle konuşuyorsundur sen?"** deyince, **"Tabiii Babanız dedi ki; Benim İngiltere'den oğlum sana bir şeyler getirir."** Ve Beldenin çarşısında da, **"Seni rüyada gördüm sen cennete gideceksin"**, şöyle iyisin falan filan hikâyeleri ile ne kallavi çorbalar içmiş ki vesselam.

- Ve yaklaşık 500 kişilik mezarda 5 kişinin mezarına kendi deyimi ile **"çorba parasına"** bakıyor ki, bunlardan birisi Ana-Babasının mezarı. Parayı aldığı yurt dışındaki ablası dahi ona göre mezar bakım için çorba parası veren bir mezar sahibinden başka bir şey değil.

Feyhan Güver

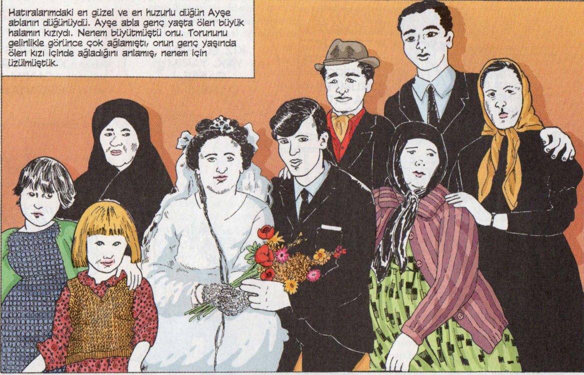

Mehmet Ali & Akşamsefası

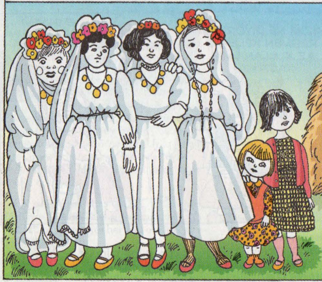
Ayten

özet: BAYAN YANI'na çizdiğim **'Kız Hikayeleri'**'min son kahramanı **Ayten**... O benim küçük ablam... Sadece 3 yaş büyüktü benden... Evin geçimine destek için okulu kısa yoldan bitirip bir meslek edinmiş beyaz hayaller dikmeye başlamıştı genç kızlara. Benim için de çalıştığını bilmenin verdiği katlanan suçluluk duygum... Daha sonra Gökhan Güney adıyla meşhur olacak patronları... İki okul arkadaşı ve dayımın kızı Sebuş'la açtıkları ve dönemin siyasi rüzgarının etkisiyle adını 'BACIM' koydukları dikimevi.

Ramize Erer

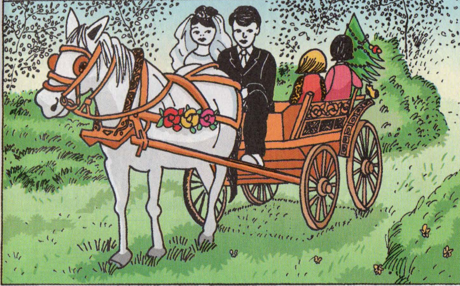
Düğün sabahı, annem, küçük halalarımız, dedem ve diğer evli kadınlar gelinliklerini giymişlerdi. Bu eski bir gelenekti.

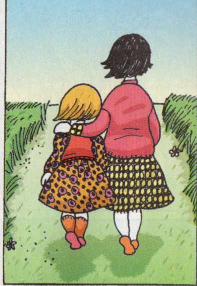

O gece annem ve babam ayışığı altında Zigoş oynamışlardı. Ablamla ben hayranlıkla izlemiştik onları.

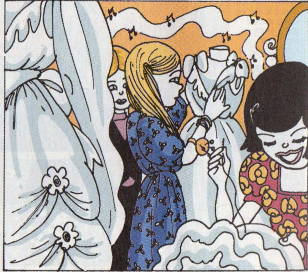

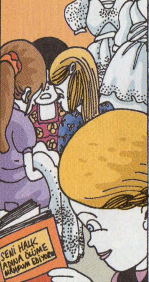

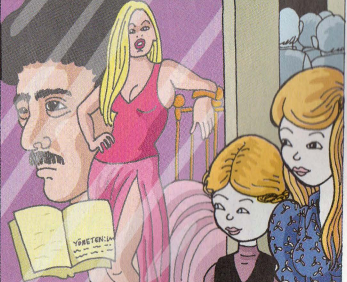

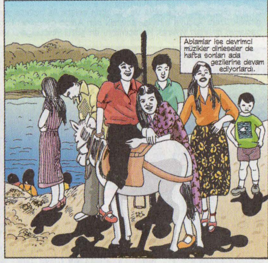

Mehmet Ali & Akşamsefası

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZAA
KAHROLSUN FAŞİZM
Dayımın oğulları militan devrimciydi. Ya bir yürüyüşe katılırlar, ya yazıya çıkarlar, ya da fabrikadaki işçileri örgütlerlerdi.

Ablamlar ise devrimci müzikler dinleseler de hafta sonları ada gezilerine devam ediyorlardı.

Kız kıza edilen danslar gibi, bu gezilerde de kız kıza denize girilir, kız kıza poz verilir, kız kıza eğlenilirdi.

Bir keresinde dayımın oğulları, ablamla beni devrimci pikniğe götürmüşlerdi. Yol boyunca atılan sloganlar önce bizi ürkütmüştü.

Daha sonra rahatlamış, söylenilen şarkılara, marşlara biz de eşlik etmiştik.
Uyan artık uykundan uyaan, uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan, bu kavga
ölüm dirim kavgasıdır

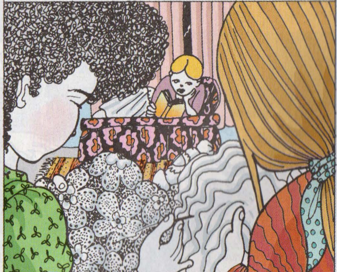

Sloganlar atan, marşlar söyleyen bu ciddi devrimci gençlerin bir iki saat sonra çocuklar gibi mendil kapmaca oynaması beni hem şaşırtmış, hem de onları sevmeme neden olmuştu.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Onların bu gece çalışmaları, bizim mizah dergilerinin çalışmasına benzerdi bol kahkahalı, dedikodulu, çaylı, kahveli, sigaralı...

Ablam sırayla kızların fallarına bakar, ama Sebuş'a sıra gelince ne söyleyeceğini bilemezdi...

Sebuş içlerinde yaşça en büyüktü ve henüz evlenmemişti... Fallarda kısmeti kapalı çıkardı... Yengem kızını hocalara götürmüş, bir kavanoza koyduğu kırkbir kaşık deniz suyunu okutmuştu...

Sebuş o suyla yıkanmıştı...

Okunmuş sular fayda etmeyince, üç cuma kapı kilitlerini, açmış kapamış, açmış kapamıştı...

Sonra da bütün kilitleri, açık bir şekilde Saraybumu'ndan denize atmıştı... Böyle yaparsa kısmetinin açılacağını söylemişlerdi...

Ablamın gözleri Sebuş'un fincanında hep bir balık, veya bot arardı ama bulamazdı... Kahve falında balık kısmet, bot veya ayakkabı nikah demekti....

Devam Edecek

Fetiye

İPEK ÖZSÜSLÜ

YÜZME ÖĞRENMEK İSTİYORUM DERS ALABİLİR MİYİM?

ELBETTE..

FETİYE SEN BALIK GİBİ YÜZERSİN..

ALZAYMIR BAŞLANGICI OLMADIM MI KIZIM..UNUTTUUM..

İpek

KIZ HAYIRDIR CENAZEYE Mİ KİM ÖLDÜ?

YOK YEAA BARBİE Yİ İZLEMEYE SİNEMAYA..

İpek

BAYAN YANI

2023-08-AĞUSTOS
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: İhlas Gazetecilik A.Ş.
(0212) 454 30 00
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yaşam Koçu

Feyhan Güver

